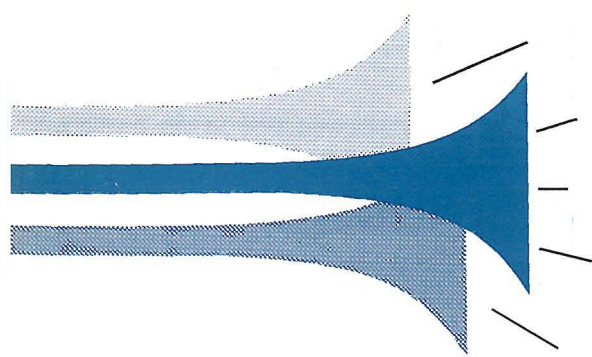

Midnatts ROPET

MARANATA
- Du vår Herre
KOM!

Nr 3 • 1997 • Årg 38 • Sprides fritt!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

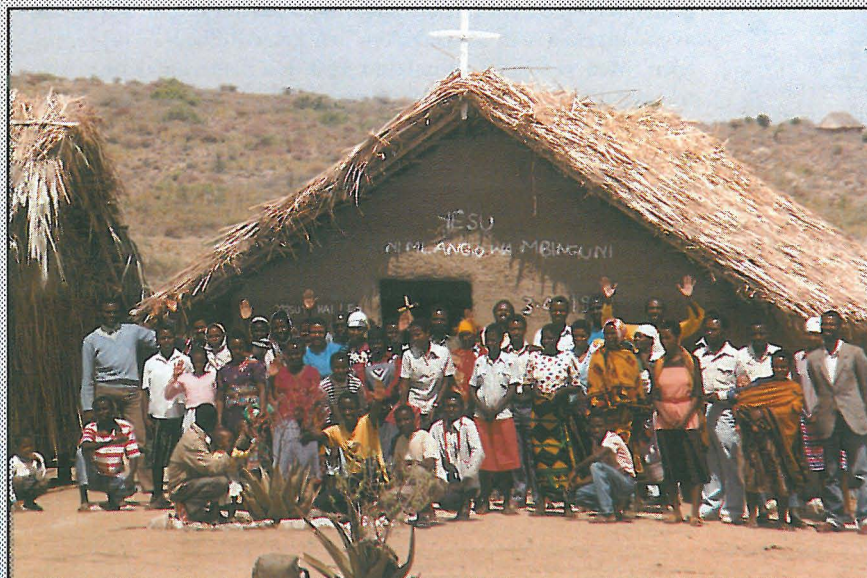
**Ett
märk-
ligt
20-års
minne**

Gamla Bro 1977, "förvandlat av ungdom som förvandlats av evangelium"

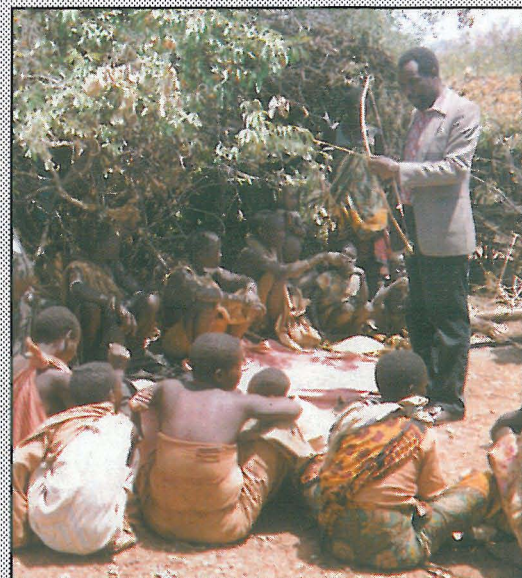
Sid 12

Pionjärevangelisation i Tanzania

Sid 16

Den första församlingen bland djungelfolket i Mangola, 1990

Det första mötet vid djungelfolkets hem

Uppjagad antikatsk stämning!

Ångestfylld rädsla för katolicismen?

1894 "Värdige Evangelii tjänare! Rom är den hotande faran för Kristi kyrka, men I känna detta icke tillräckligt. Den ljusets, rättskaffenhetens, sanningens och helighetens atmosfär, i hvilken I blifvit födda och uppfostrade, gör det för eder omöjligt att tro eller hålla för sanning att bakom Roms murar gömmer sig så mycken mörk, hemlig afgudedyrkan, sedeslöshet, förnedrande slafveri och hat mot Guds ord. I ären allt för hederliga för att kunna hysa misstankar och eder dyrbara tid tages så i anspråk för utförfningen af edert embetes heliga pligter att I icke kunnen hinna studera de många stridsskrifter som utgifvas mot Rom. - - -

Denna obekantskap förlamar Kristi kyrkas armar och gör det härliga ordet "protestantisk" till ett nästan dödt, löjligt ord utan betydelse. Ty hvem protesterar väl nu för tiden mot Romerska kyrkan? Hvar äro de som från väktaremuren stöta i alarmtrumpeten? - - -

Hvad är orsaken till denna liknödhet?

Jo, nutidens protestanter hafva icke allenst glömt hvad och hurudan katolska kyrkan varit, är och förblifver, nämligen den mäktigaste och oblideligaste fienden till Kristi evangelium, utan de anse henne till och med vara en gren af den kyrka hvars hörnsten och grundval är Kristus.."

Charles Chiniquy, Femtio år i katolska kyrkan

1925 Så nära, som vi nu är att öppna för katolicismen, har vi aldrig varit. Här finns präster i vårt land, som öppet uttalar sina sympatier för katolicismen men ändå står kvar och äter statskyrkans bröd och underhålls av oss och andra frikyrkliga.

Katolicismen är i antågande allt mer och mer - denna sköka, vars händer dryper av blod, denna hemska kyrka, som har många millioner mäns och kvinnors blod på sitt samvete; denna samvetslösa påvekyrka är på väg att komma in i Sverige igen, och detta ekumeniska möte är ett stort steg i utvecklingen mot detta mål. Katolikerna är mästare i att arbeta bakom kulisserna, och det är icke tu tal om att icke ett sådant arbete pågår också i Sverige.

Lewi Pethrus, Ekumeniska mötet i bibelns ljus

Citatet "Katolicismen är i antågande allt mer och mer" är exempel på den "ångestfyllda rädsla för katolicismen" och "den uppjagade antikatska stämning som härskade i vissa frikyrkliga kretsar", påstår Torsten Bergsten i Frikyrkor i Samverkan, 1995.

1934 "Ofta har jag förvånat mig över att man i predikningar, som berört Guds verk genom tiderna, följer linjen apostlarna, påven, Luther, frikyrkorörelsen. Vad har t ex påven med Guds verk att göra? - - -

Den katolska historien går tillbaka till påven, reformationskyrkornas historia går tillbaka till reformatörerna. Den troende och döpta församlingens historia går tillbaka till Nya Testamentet och Herren Jesus Kristus.

C G Hjelm, Den troende och döpta församlingen genom två årtusenden, Kåbes förlag

1952 Man synes på ledande håll icke vara vaken över den fara, som hotar från katolska kyrkan. Varför? Därför att Luthers lära numera knappast existerar på annat håll än i bekännelseskriterierna. Men Luthers ande är för länge sedan försvunnen ur den kyrka, som bär hans namn. Ty eljest skulle man icke fraternisera med den farliga katolicismen, som man gör. - - - Man frågar sig verkligen: Var äro de kristna? Var äro lutheranerna? Varför tiga de? Skola vi nu till och med få med statsmedel finansiera den katolska propagandan. Det går för långt! - - - I andligt avseende har katolska kyrkan upprustat så tillvida, att de värsta yttre villfarelserna rensats bort. Men läran är densamma, lika farlig, lika villfarande, lika obiblisk som förut.

Henning Thulin, Den kristne

1954 "Rom övar ett stort indirekt inflytande på den ekumeniska rörelsen, att "protestantismen" som protest mot Rom har försvunnit, att "protestanterna" numera betraktar den katolska kyrkan som en sann kristen kyrka. Avståndet mellan Rom och de protestantiska kyrkorna har med andra ord krympt samman - trots att Rom inte har övergett en enda av de bibelstridiga läror, som på sin tid gjorde reformationen nödvändig.

David Hedegård, Ekumenismen och Bibeln, Evangelijpress

1975 "Man skulle kunna tro att alla protestantiska kristna skulle finna det helt omöjligt att ha någon gemenskap med en kyrka som praktiserar en sådan uppenbar avgudadyrkan som Mariakulten och helgontillbedjan representerar. Men vi ser, att i samband med den moderna ekumeniken tränger dessa villfarelser in på protestantisk jord."

Thoralf Gilbrant, Tidens tecken, Den kristna bokringen

Villfarelse, som katolicismen, bestormade väckelsefolket tidigare för att rädda dess medlemmar, konstaterade Lewi Pethrus.

"Fyrtio år senare bryta deras andliga arvtagare staven över dem för deras trångbröstad förfaringsätt och ingå allians med den världskyrka, som de gamle gingo ut ifrån...."

Evangelii Harold 1927

Bilden t.h. visar att den katolske biskopen William Kenney, överlämnar SST:s ordförandeklubb till direktör Percy Sannermark från pingströrelsen 1995. Bestorma eller betjäna....

Bild: SST:s årsbok -95

Förödmjukande omständighet! Icketeologiska faktorer!

1989 I Täby norr om Stockholm har pingstvännen och katoliker funnit varandra i en ekumenisk gemenskap som sannolikt är unik.

- Jag tycker att katoliker och pingstvännen teologiskt står varandra nära i många avseenden. Till exempel är tron på under, att Gud kan gripa in direkt i skeenden självklara både för dem och för oss, säger Stig Öberg, föreståndare för Pingstförsamlingen i Täby. - - Stig Öberg uttrycker sin glädje över att ha fått Filadelfiaförsamlingens "välsignelse" att samarbeta med katolikerna i Täby. - - Som ett konkret uttryck för vår gemenskap i Täby kan jag nämna vårt samarbete när det gäller själavård. det är inte alls ovanligt att en pingstvän och en katolik samarbetar i själavården, säger Stig Öberg.

Dagen, 3.6.89

1990 -Jag tänker också på detta att bejaka varandra som kristna, säger Gene Dyer. Ett av tecknen på att det ekumeniska klimatet är förändrat här i Örebro är det enkla faktum att du, Sven O, kunde stå i predikstolen och säga att "Gene Dyer är min helbroder". Det hade också varit otänkbart för något decennium sedan! - -

Hur mycket av det som ligger på "kyrko- och läroplanet" berördes då under Ö 89? Visst fanns frågorna med i vissa av talen och "kringprogrammen", men det verkliga ekumeniska genombrottet i riksmötet låg ändå på ett helt annat plan än på det diskussionsmässiga. Det framhåller både Gene Dyer och Sven O Svensson. Här kan man rent av tala om att det skrevs kyrkohistoria. - -

-Tänk bara på detta att en pingstpastor, Björne Erixon, inleder med en teologisk utläggning av Bibelns människosyn som den katolske biskopen, William Kenney, nästa dag bejakar i alla stycken och förklarar att han bygger sin egen framställning på. Det måste betyda att mycket har hänt i ekumeniken de senaste tio, tjugo åren! (Katolske kyrkoherden Gene Dyer)

Vägen vidare - vad gör vi efter Ö89?

1991 Det inte Nathan Söderblom lyckades med vid det ekumeniska mötet i Uppsala 1925, det lyckades kyrkorna i Stockholm med i söndagskväll. Sida vid sida medverkade biskopar från Lutherska kyrkan, Katolska kyrkan och Ortodoxa kyrkan tillsammans med pingstpastorer och andra frikyrkoledare i en jubileumsgudstjänst för Bibeln. Det skedde i pingströrelsens högberg, Filadelfiakyrkan i Stockholm.

Rune Jonsson, Dagen, 1.10.91

1995 -Och påven har sökt efter områden där vi kan samarbeta. - - I dialogen söker vi belysa möjliga områden för fortsatt samarbete och kanske också bygga upp vidare relationer. - - Ju mer tid vi kan tillbringa tillsammans, desto klarare står det för mig att vi lär tillräckligt om varandra för att kunna börja känna tillit till varandra och ha positiva relationer.

Olof Djurfeldt, Dagen 27.9.95

Det som tidigare var kontroversiellt, nämligen att ta emot direkta statsbidrag för fri andlig verksamhet, blev en gemenskapsfaktor, - "Statsbidragen förde samman frikyrkorna".

Birger Davidsson, 25 år som kassaförvaltare i SST

Det är en tankvärd och även förödmjukande omständighet att statens pengar var en förutsättning för frikyrkoekumeniken och SFR:s storartade utveckling under de följande årtiondena. Termen "icketeologiska faktorer" ingår i det ekumeniska språkbruket. I det här beskrivna skeendet, var det i hög grad en sådan faktor som drev det frikyrkliga samarbetet framåt. - -

Statsbidragen var den viktigaste förutsättningen för den nu beskrivna, anmärkningsvärda exansjonen av SFR:s verksamhet.

FRIKYRKOR I SAMVERKAN, Torsten Bergsten 1995

Påvlig makt

Romersk katolicism ses som ett dubbelt system. Det är både en kyrka och en global, politisk makt. Inom eller utom den ömsesidiga "inbördes försäkrade förstörelsen", kapaciteten av supermakterna, hanterar Vatikanen den största politiska makten som världen sett.

Opus Dei

En annan glimt av makt, knappt synlig, gäller den relativt nya högerorganisationen Opus Dei. - -

Som ett sidoskott till jesuiterna, grundat 1928, har Opus Dei beskrivits som ett kvasi-biskopsdöme, som täcker hela världen och inte avgränsas till något speciellt område. Det har 75.000 medlemmar i 80 länder och 1400 präster. (The Universe, 16/12 1990). Det har dykt upp artiklar i pressen, som uttrycker den djupa oro föräldrar känner, vars söner har rekryterats till Opus Dei och helt gått förlorade för sina familjer. De har uppenbarligen blivit helt andra personligheter.

Ekonomisk makt

Den romerska kyrkans ojämförliga makt är legendarisk, fastän i dessa dagar då den bygger upp en försiktig framtoning, Vatikanen vinnlägger sig om att förneka det, och till och med pläderar för fattigdom. De många artiklar som dyker upp i pressen om Vatikanens hårt pressade finanser hjälper till att vårda detta intryck. Få människor utanför systemet upptäcker den fenomenala förmågan kyrkan har att skapa resurser.

"Kärleken till pengar är roten till allt ont" (1 Tim 6:10); och kärleken till pengar är den förstörda roten till kristendomen av romerskt slag. Ljus, heligt vatten, relikier, avlat, mässor för de levande och de döda, medlande förböner av Maria och helgonen, allt är enorma källor till intäkter för Vatikanen. Enbart inkomsten som kommer till romkyrkan på grund av fruktan för "pinorna i skärselden", är helt enkelt ohyggliga.

Skärselden, först upptaget under sjätte århundradets påvevalde av Gregorius den Store, och definierat i den moderna Katolska katekesen som ett tillstånd av tillfällig lidande för dessa som dör, skyldiga till "förlåtliga synder", motsägs i hela Skriften. - -

Fastän skärselden som lära är totalt obiblisk, har den gett utomordentlig profit. Det blev en officiell dogm av romkyrkan i konciliet i Florence 1439, och sedan dess har den utövat moderkyrkans makt över människosjälar och deras gåvor. Inte en enda idé i hela historien har någonsin dragit in så mycket pengar.

All roads lead to Rome, av M. de Semlyen, Dorchester House Publications 1993

KATOLICISMEN

-FÖRR OCH NU del I

ARNE IMSEN

Katolicismen är i antågande, utbrast Lewi Pethrus i tal och skrift 1925. Det är möjligt att det finns ett anslag av desperation i detta utbrott. Men framför allt är det en skärande väckelsesignal till höjd beredskap och andlig mobilisering för sammanbitet och kompromisslöst motstånd. Han, och många andra, upplevde det ekumeniska mötet i Stockholm samma år, som en mycket farlig uppmarsch. Och de hävdade att det storslagna mötet i verkligheten banade vägen för katolsk återerövring av förlorade territorier.

Fastän romerska kyrkan inte var fysiskt närvarande i det ekumeniska mötet, utövade den ett helt dominerande andligt inflytande. Den romersk-katolska kyrkans frånvaro var strategiskt motiverad och skulle, då tiden var inne, rekapitulera moderkyrkan och se till att de vilseledda fåren återfördes till sann kristen tro. Dessa helgjutna protestanter genomskådade det kyrkopolitiska spelet, antog utmaningen och blåste till strid mot det de uppfattade som väckelsekristendomens i särklass farligaste fiende.

Ett par år senare, 1927, fick den katolska offensiven ny aktualitet i pingstvännernas sommarkonferens i Nyhem. Då väcktes nämligen påpassligt frågan om "de moderna allianssträvandena" och "Bibels lära om Andens enhet". Inläggen var många och enheten stor hos dessa världsfrånvända, men absolut inte verklighetsfrämmande, pingstvännar. I ett historiskt perspektiv konstaterades att kontinuiteten med det sanna väckelsefolket var obruten, fastän tiderna och förhållandena i mångt och mycket visade prov på stora miljö- och attitydförändringar i de förvärdsligade samfundet och hos många av deras ledare.

Förre kyrkoherden G.E. Söderholm refererade talen från den uppmärksammade bibelstudieveckan i Nyhem gan-

ska ingående i Evangelii Härold. Entydigt och kategoriskt framhölls från talarstolen i konferensen vikten av "att man icke bleve vacklande, utan stode fast på Ordets orubbliga grund". Vidare betonas det:

Om man för ett 20-tal år sedan hade föreslagit troende kristna i vårt land allians med t.ex. katoliker, hade de alla tagit hatten och sprungit sin väg. För tjugu år sedan skulle alla frikyrkliga bestämt gillat den ställning, som vi pingstvännar intaga till de moderna allianssträvandena. Men nu är det annorlunda. Nu synas de frikyrkliga ledarna ej sky allians med några, knappast med själve påven i Rom. Förr visste de frikyrkliga, att de hade verkliga bibliska sanningar att föra fram och att stå för.

Alliansen kräver ett mycket dyrbart pris. Sanningen måste offras för enhetens skull.

För att kunna alliera sig med andra frikyrkliga samt med världskyrkorna, hava de måst låta kärleken till sanningen fara. Men man har nog på många håll, särskilt bland de äldre, en känsla av att de ej vunnit, utan istället förlorat mycket därpå.

Samma år tog Lewi Pethrus själv åter till orda med en mycket klar och odiplomatisk krigsförklaring, mot den lutherska kyrkan med dess katolska sakramentalism:

Bibelsanningar, som på en modern allianskonferens hänskjutas till de religiösa bisakernas område, voro så dyrbara för många av de gamla, att de hellre ledo hårda straff, än att de på något sätt ville förneka sanningen och göra sig till ett med vad de ansågo som villfarelse. Det var omöjligt för en Karl Andersson i Vaxholm, en F.O. Nilsson och en Näs Per Persson att alliera sig med den kyrka, som lärde, att syndernas förlåtelse erhöles genom nattvarden och att en människa födes på nytt genom barndopet. En sådan kyrka bestormade de för att rädda dess medlemmar från dylika villfarelser.

Men fyrtio år senare bryta deras andliga arvtagare staven över dem för deras trångbröstade förfaringssätt och ingå allians med den världskyrka, som de gamle gingo ut ifrån. Borde icke blotta tanken härpå väcka de frikyrkliga till en allvarlig självrannsakan?

För min personliga del känner jag mig djupt tacksam till Gud, att jag får tillhöra en andlig riktning, som konsekvent hållit sig utanför detta ödesdigra alliansväsen. Det finns även många tusen troende i Sveriges bygder, som hoppas och bedja, att varken här eller hot må kunna förmå de fria församlingarna i vårt land att förena sig med denna ekumeniska nedgångsrörelse. Det skall komma att visa sig vara pingstväckelsens stora lycka att dess folk aldrig givit efter för alliansivrnas ofta hänsynslösa påtryckningar.

Den dag, vi stryka flagg inför dessa påtryckningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom. Den kan icke leva sitt liv tillsammans med katolska villfarelser och bibelkritik. Därför bör den heller aldrig göra gemensam sak med de moderna allianssträvandena.

Nutidens ekumeniskt sinnade, ofta profilösa och utslätade kristna bekännare har absolut ingen som helst förståelse för gränsdragningen av denna typ och de konfrontationer de med nödvändighet leder till. Inte ens pingstfolkets egna arvtagare i den tredje generationen förstår motsättningsarnas verkliga orsak, utan griper vanligtvis till den kyrkliga opinionens traditionella begreppsapparat: Sekterism, fanatism, fundamentalism, svärmeri och splittring.

Att bestorma kyrkor för att rädda deras medlemmar ur sakramentalismens villfarelser kan inte vara annat än religiöst vanvett. Om pingstfolket kapitulerar för kyrklighetens "hänsynslösa påtryckningar", då har den fått sin dödsdom, duntrar pingstledaren, utan att vår egen tids karismatiker med bifall av den väletablerade kyrkliga opinionen, kan se något an-

nat än kärlekslöshet och kvalificerad dårskap i utgjutelserna. Den kristna linjen måste självklart vara att närma sig och inte distansera sig från andra troende. Det är ju Jesus själv, som i sin översteprästerliga bön beder om att de alla ska bli ett.

Det var väl detta avfall pingstledaren såg och fruktade, och därför varnade så enträget och kraftfullt och manade till självvrannsakan fastän hans förkunnelse i fromma kretsar ansågs vara antikverad isolationism. Predikanten var nog, trots allt, mer förutseende än efterbliven, och kontrade, helt övertygad om att han hade Gud på sin sida i sin sak mot den institutionaliserade och avfälliga kristenheten:

Man har alltid klandrat separatismen. Det gjorde kyrkan förr i tiden, och det gör hon nu. Men saken är den, att Guds ord säger, att vi skola vara separater. Vi skola separera från allt, som icke är av Gud. Ty Gud själv är separatist. Han skiljer sig från allt, som är orent. Det rum, där Han icke får makt och herravälde, lämnar Han. Ja, lovad vare Gud! Vi ha sanningens ord i detta avseende. Om därför människorna klandra oss, för att vi söka vara där, varest vi kunna uträtta något, så kan det ej hjälpas. Låt oss läsa bibeln, så att vi blir upplysta och icke fälla modet.

Bortåt sjuttio år senare rapporterar en fd pingstpastor i tidningen Da gen, pingstfaderns egen skapelse, euforiskt:

Det inte Natan Söderblom lyckades med vid det ekumeniska mötet i Uppsala 1925, det lyckades kyrkorna i Stockholm med i söndagskväll. Sida vid sida medverkade biskopar från lutherska kyrkan, Katolska kyrkan och ortodoxa kyrkan tillsammans med pingstpastorer och andra frikyrkoledare i en jubileumsgudstjänst för bibeln.

Det skedde i pingströrelsens högberg i Stockholm, gudstjänsten samlade 1.500 mötesdeltagare.

Det är första gången som biskopar från lutherska, katolska och ortodoxa kyrkorna deltagit i en gemensam gudstjänst i Sverige, enligt ärkebiskop Bertil Werkström.

Denne onyktrare medarbetare återkommer allt oftare i tidningens spalter med sin pro-katolska propaganda. Hade någon pingstveteran i sin vildaste fantasi kunnat tänka sig att katolska styggelser någon gång i framtiden skulle få förekomma i predikstol och på plattform i Filadelfia-församlingens gudstjänstlokal?

Efter påvebesöket späder tidningen på med reportage om gudstjänster och dialoger, klosterväsen och klosterinvigningar, samt med biskopliga uttalanden om normaliserade relationer till moder-

Forts sid 26

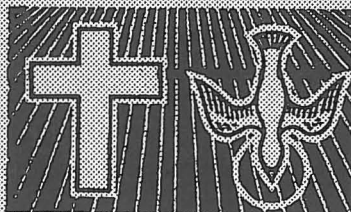
Missionsbaneret

nr 1-2

Torsdagen den 9 mars 1972

Årg. 52

Beklaglig KURSÄNDRING

veckans ledare

Inställningen till den romersk-katolska kyrkan har förändrats oerhört på de senaste åren, ett välbekant faktum. Inom de protestantiska kyrkorna har utvecklingen gått allt närmare Rom, som man tidigare tagit avstånd från. Nu talar man gärna om "våra katolska bröder". Flera protestantiska världsorganisationer har börjat dialog med den katolska kyrkan, och man söker enligt kyrkoekumenikens sätt att jämka ihop sig och förhandla sig fram till en gemensam uppfattning i olika spörsmål.

I vårt land har utvecklingen ifråga om inställningen till katolikerna också ändrat sig. I januari hålles regelbundet en ekumenisk bönevecka, då lutheraner, frikyrkliga och katoliker går samman till olika kyrkor och ber om kristen enhet. I böneveckan nu i januari var det första gången på 450 år en katolsk präst förrättat högmässa i Storkyrkan i Stockholm.

I höstas upptogs den katolska kyrkan som fullvärdig medlem i Ekumeniska nämnden, och i den katolska kyrkotidningen gläder man sig åt att det faktum att katolikerna är med inte betyder att pingstvännerna drar tillbaka sin kontaktman.

I Uppsala ekumeniska råd är katolska kyrkan representerad tillsammans med svenska kyrkan och frikyrkorna m.fl. I sommar kommer ett 40-tal katolska de-

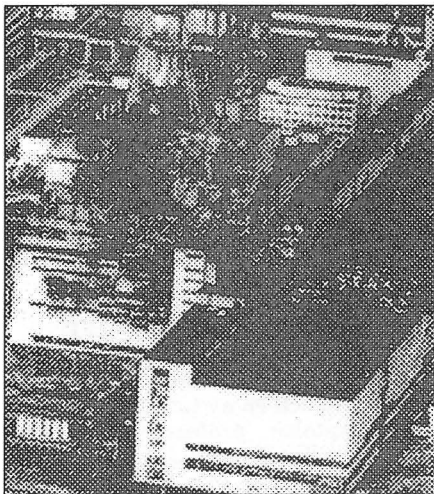
legater att närvara vid det kristna riksmötet i Göteborg. Och i höst ordnas en karismatisk konferens i Stockholm. En katolsk pater är med i den konferenskommittén, och en av talarna blir en katolsk professor från USA. En kommitté pingstvännerna från olika länder kommer i sommar att börja en dialog med katolska kyrkan, i likhet med andra kyrkor världen runt.

Denna kursändring från de olika protestantiska kyrkornas sida som många gläder sig åt, men som är beklaglig, kan nog anses vara frukten av den kyrkoekumenik som bedrivs från Kyrkornas Världsråds sida, som verkat och verkar i den riktningen att alla kristna kyrkor skall gå samman och erkänna varandra som kristna. Men det är en ekumenik som inte håller inför bibelordet.

Bibeln lägger stor vikt vid läran. Det vill även vi göra, fastän det inte alls är populärt att göra det i dessa dagar. Bibeln skall vara vårt rättesnöre, och en bibelläsare finner oerhört många ord om den betydelse som Bibeln lägger på att ha en rätt lära.

När Luther genom sin reformation lade fram de kända orden "Skriften allena, nåden allena, tron allena", stod han på Bibelns grund. Därför fick reformationen en sådan genomslagskraft. Den katolska kyrka som Luther gick emot har inte ändrat sig ifråga om läran, tvärtom är den nu ännu mer villfarande än den var då. Att sedan den katolska kyrkans företrädare har en annan vänligare attityd och yttre uppträdande ändrar inte dess villfarelse. Den karismatiska väckelsens framgångar även bl.a. katolikerna får inte föranleda oss att för den skull svälja Romarkyrkans villfarelsor.

Den romersk-katolska kyrkan, liksom den grekisk-ortodoxa kyrkan, är fortfarande villfarande kyrkor, som leder bort från Bibeln.

Tjernobyl-haveriet i Ukraina för elva år sedan

Vi bodde i riskzonen

Det som stannat kvar i sinnet efter en resa till Öst som Hans Lindelöw och Folke Jacobson nyligen gjort är kontakten med barn som drabbats av radioaktiv strålning.

Barnen är särskilt utsatta, många har skador redan från moderlivet, trots att lång tid gått sedan haveriet i Tjernobyl, berättar de för Midnattsropets Ulla Näsholm.

Det hörs dämpad sång och musik från receptionen. Folke Jacobson spelar gitarr och sjunger ryska sånger. Mellan telefon samtalen och kontakten med hotellgästerna strömmar vemodig, mollstämd musik ut i rummet.

Hans och Folke har åter varit på resa i Öst. Det är tionde resan för Folke, medan Hans varit i Ryssland några fler gånger. Vanligen är det Hans som för talan under besöken då han studerat ryska under längre tid, men Folke avancerar i språket genom nit och envishet. Han tar också varje tillfälle att läsa och sjunga på ryska.

I flera närradioprogram och möten har de rapporterat från sitt besök. Hans målar upp bakgrunden, analyserar den politiska situationen och Folke uppehåller sig vid de nya möjligheterna att förkunna evangelium. Kort sagt en kompletterande och täckande information, där bröderna genom att följa med i den ryska pressen kan ge en ganska god överblick över den totala situationen.

Radioaktiv strålning

Vad som den här gången stannat kvar i sinnet är kontakten med de barn som drabbats av radioaktiv strålning. Vid besöket i Kiev Ukraina, kom Folke och Hans i kontakt med många människor som hade förstahandsupplevelser av det som skedde vid Tjernobyl-haveriet för elva år sedan.

Platsen kring katastrofområdet är indelat i fyra riskzoner, där den fjärde riskzonen innebär minst risk, men där det fortfarande kan vara farligt att vistas. Dricksvattnet eller regnet kan vara bemängt med radioaktiva partiklar.

Riskfullt är det också om vinden rör om i gräset där radioaktiva ämnen kan ha en farlig effekt om man råkar vara i närheten. I denna s.k. fjärde riskzon bodde Hans och Folke under en veckas tid. De träffade många av offren; bl a en pastor som mer eller mindre blev "kommenderad" att vara med och "städa" efter katastrofen. Ingen vet riktigt omfattningen av de skador denne pastor fått, men mannen är mycket sjuk och frun ber varje natt att mannen ska överleva.

Myndigheterna i Ukraina vädjade till Hans och Folke att de genom församlingen skulle göra en insats för några av de drabbade barnen. Insatsen skulle bestå i att ett antal barn fick komma till Sverige, äta ren mat, dricka rent vatten och andas frisk luft.

För barn i andra områden eller länder som exempelvis Lettland och Litauen har sådana insatser gjorts och det har påvisats god effekt av en sådan vistelse. Det rör sig om sammanlagt cirka 300 000 barn som påverkats negativt av katastrofen och ungefär 7 000 barn tillbringar sin mesta tid på platser där de absolut inte borde vara; alltså i områden med stora risker vad gäller radioaktiviteten.

I församlingen har man nu samtalat om att göra en insats och undersöker nu möjligheterna att kunna genomföra en

sådan hjälpinsats.

Italienska staten har som enda land föredömligt fattat ett politiskt beslut att stödja dem som vill inbjuda barn till landet för att där få en rehabiliteringsperiod. Vissa kritiska röster framförs dock, då man upplever att barnen ses som patienter och viss forskning genomförs då de är på plats.

Med detta som bakgrund vädjade myndigheterna speciellt till Folke och Hans att göra en insats. Folke säger:

-Man kan ju inte ta något om det inte blir givet, utan man får vänta på att dörrar ska öppnas för detta engagemang. Men jag har fått ett Guds ord att vila på och därför tror jag att vi ska kunna genomföra denna hjälpinsats som är så angelägen.

Förändringar

Bröderna berättar samstämt om hur väl de mottagits i de olika församlingar de besökt. De har rest till Öst åtskilliga gånger och därför har de kunnat iakttä förändringen som svept fram över det forna Sovjet. Besök gjordes i Ukraina, Ungern, Ryssland och Rumänien.

-Vi har besökt fattiga församlingar i Europa, både registrerade och oregistrerade. De oregistrerade är ju något unikt i frälsningshistorien och mycket livskraftiga levande församlingar, förklarar Hans.

Han fortsätter med att citera profetian i Hes 38:2-3, som ju rör Ryssland och Moskva:

-Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Gog i Magogs land, mot hövdingen över Ros, Mesek och Tubal och profetera mot honom och säg:

-Så säger Herren, Herren: Se, jag skall komma över dig, Gog, du hövding över Ros, Mesek och Tubal.

-Det man nu förstår är att det finns en väldig dragkamp om NATO i dessa länder. Östländerna önskar vara med där,

-Vi har besökt fattiga församlingar i Europa, både registrerade och oregistrerade. De oregistrerade är ju något unikt i frälsningshistorien och mycket livskraftiga levande församlingar, förklarar Hans.

men egentligen finns det inget verklighetsunderlag för det.

Förändringens vindar blåser kraftigt. Friheten har kommit och demokratin ska gälla. Även om läget har stabiliserats något efter Sovjets sammanbrott är det korruption och oordning som råder.

-Man har stiftat nya lagar, men de fungerar inte, berättar Folke. Pöbelhopens krafter är verksamma. Ryska maffian har makt och den är närvarande i alla de här länderna. De som förfogar över västvaluta och har kontakter är de som styr i realiteten. Men myndigheterna är svaga för kritik från väst och kanske en samlad protest eller aktion därifrån skulle kunna förändra något i den här situationen.

Betala vägskatt

Hans tar ett vanligt exempel:

-När vi kommer körande blir vi stoppade. Det är något fel på bilen ... Allt är svävande och vagt. Vi måste betala vägskatt. Det är klart att vi skall göra det, men vi vill gärna ha kvitto i så fall. Nej, det skulle ställa till problem för dem, så det fick vara. Vad man är ute efter är valuta, mat och tobak. Det görs en kontroll i bilen innan vi slutligen kan åka iväg.

-Alla är helt eller delvis beroende av maffian. Ta som exempel de 90 miljoner D-mark från Tyskland som ännu ej spärats, vad jag känner till.

-De myndighetspersoner som tog emot dessa 90 miljoner försvann efter

Sovjets fall. Och med dem pengarna som ännu ingen lyckats hitta. En viss stabilitet har dock inträtt, men korruption finns med hela vägen och maffian är med och styr i de flesta fall.

-Fortfarande är det hög inflation i Ukraina, inflika Folke, jag hörde siffran 150%. En bonde har bara 22 dollar i månadslön. Förhållandena som de nu är blir som en tickande bomb som när som helst kan explodera.

Kritik från myndigheterna

Många organisationer och även församlingar har engagerat sig i hjälpinsatser till Öst, men det har mött en del kritik från myndigheternas sida.

-Hjälpinsatserna från Väst har kritiserats, säger Hans, många menar att de har kännetecknats av "oredigt tänkande, ogenomtänkt sentimentalitet och missplacerade insatser".

-Det kan återspegla myndigheternas syn på hjälpinsatserna och jag tycker man kan göra en travesti och tillämpa det också på missionsarbetet och många av de insatser som där gjorts.

Till sist framhåller Hans och Folke att besöket i Öst gett dem personligen väldigt mycket. Det var inte bara de som förmedlade gåvor och hjälp, utan de upplevde själva att de fick del av de andliga välsignelser församlingarna hade.

-Vi såg den helige Ande i aktivitet och nådegåvorna fungerade. Människorna tog emot oss utan reservationer. - som vi var efterlängtrade och kära släktingar.

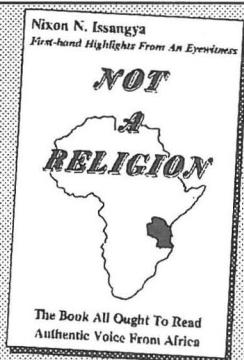
Och nästa besök hos syskon och församlingar i Öst, lär inte vänta så länge. Någon eller några av de pastorer de mött hoppas på möjligheten att komma till Maranataförsamlingens sommarkonferens den 19-27 juli.

För en tid sedan kom jag att sammanträffa med en afrikansk pastor från Tanzania: Nixon N Issangya. Jag kände honom inte och vi hade aldrig tidigare träffats. Innan vi skildes gav han mig sin bok: *Not a religion*. Den är på 240 sidor, men jag har haft svårt att lägga den ifrån mig innan jag kom till slutet. Betecknar den gärna som Apostlagärningarna i vår tid.

I hans hemby Sakila rådde endräkt och vänskap.

Där fanns flera sammanslutningar såväl hedniska som religiösa. Men man respekterade tydligen varandra... trots olikheter.

Så blev hedningen Nixon N Issangya en kristen. Han fann emellertid ingen gemenskap med de religiösa människorna. Nixon hade inte blivit religiös, han hade blivit frälst!

Vinjetten av boken som ännu tyvärr endast finns på engelska

Genast sökte han vinna andra för Gud. Till att börja med accepterades hans verksamhet som en bland de andra. Men när han började att predika Nya Testamentets lära i stället för religion, ja då blev det motstånd.

Människorna började att attackera hans samlingar och motståndet blev

enormt. Polisen arresterade Nixon, vännerna blev slagna, tortyr, nedbrända lokaler etc, ja, det var priset Nixon och trosyskonen fick betala. Vad som är så gripande att läsa är hur de ändå stod stark i Gud. Inga köttsliga motattacker, bara förbön för förföljarna. Att sedan läsa om hur förföljarna blev efterföljare - frälsta, ja, till och med förkunnare, det kan röra ett stenhjärta...

Den undervisning boken också innehåller faller väl samman med det budskap vi alltid predikat, som ett fritt folk. Religionen har aldrig hjälpt någon jordavarelse. Jag får själv ibland frågan från ofrälsta människor om jag är religiös. Har alltid svarat: Nej, jag är frälst! Det är det starka budskap boken förmedlar och titeln är också *Not a Religion*. En kort recension kan på intet sätt ge rättvisa åt denna härliga utgåva. Läs den själv!

Gösta Karlson

Ett apostoliskt tidevarv var titel och rubrik på bokens första kapitel den kände redaktören, författaren och förkunnaren Erland Sundström gav ut 1929.

Maranata rubricerades ett annat kapitel, och det publicerar vi med stor glädje i detta nummer. Det första kapitlet får våra läsare del av i ett senare nummer.

Utan förord och förklaringar presenteras enkelt och rakt på sak det angelägna väckelsebudskapet, som vi utan några ändringar skickar vidare. Ett givakt till allt Guds folk!

En predikande broder placerade den lilla skriften i mina händer för ett antal år sedan, och jag har läst den flera gånger, med mycket stor behållning.

A. I.

Marana ta! "Du vår Herre, kom". Den bönen var mycket vanlig bland de första kristna martyrerne. I väntan på fasansfulla lidanden och en hemsk död, var det intet som så livade deras mod, som tanken på Frälsarens återkomst.

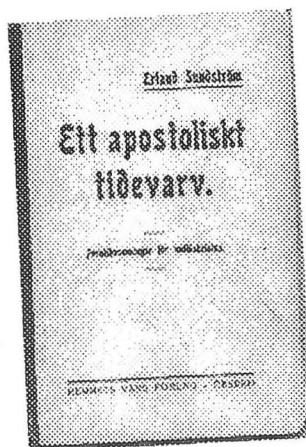
Marana ta! Så ljöd ropet från den plågade och förföljda församlingen, när den ena efter den andra av deras medlemmar kastades för de vilda djuren, under den grymme kejsar Neros dagar. Men den bönen har ljudit även under senare tider, och den skall ljuda från en väntande lärjungaskara ända till den dag, då löftet blir uppfyllt och Kristus kommer.

Under särskilda vårtider i den kristna församlingen, har löftet om Jesu tillkommelse blivit levande för de troende. Medan sömnaaktighetens och världslighetens ande härskade var man ganska tyst med denna sak. Man fruktade för att beröra detta ämne. Den som gjorde det, blev ofta betraktad som överspänd och mindre sansad. Men så kommo andra tider. Väckelsens ande susade genom församlingen med liv och förnyelse. De sovande jungfrurna stodo upp och undersökte sina lampor. Då vaknade hoppet och längtan efter förlossningens dag. Talet om Jesu personliga återkomst var ej längre ett okänt och misstänkt ämne. Den levande församlingen kunde bedja om löftets uppfyllelse. Det är nog ett av de säkraste tecknen på andligt liv och vaksamhet, då man i bönemötena får höra denna bön: "Kom, ja kom snart, Herre Jesus!"

Marana ta!

Det är nog ett av de säkraste tecknen på andligt liv och vaksamhet, då man i bönemötena får höra denna bön: "Kom, ja kom snart, Herre Jesus!"

ERLAND SUNDSTRÖM

Men ännu mer under de dystra stormtiderna har den bönen varit vanlig bland Guds folk. När intet motstånd mötte och vägen syntes jämn och ljus, kunde man stundom glömma, att man var en gäst och främling på jorden. Men så blev det förföljelse och motstånd. Stormen rasade mot Herrens bävande lärjungar. Det blev trångt för dem på jorden. Ofta fingo de med sitt hjärteblod bevisa sin tro. Jorden blev för dem en tåredal, ett sorgernas hem. Därför är "marana ta" framför allt en martyrernas bön. Det var i lidandets och dödsskuggans dal, som den bönen fick sin djupaste klang.

Vi ha anledning att tacka Gud för de lugna tiderna, då vi ej behöva "stå emot ända till blods." Men vi behöva vara dubbelvaksamma under de tiderna, ty det går så lätt att slumra in då allt är lugnt. När icke förföljelsen rasar, möter oss i stället förförelsen. Den faran är icke mindre. Det är möjligt, att Gud stundom använt själva den blodiga förföljelsen såsom ett medel, att hålla sitt folk vaket och väntande.

Ty endast levande och vakande själar kunna älska tanken på Herrens tillkommelse.

För de av lekar och nöjen upptagna världsmänniskorna är det intet tröstefullt i denna tanke. Den är i stället det mest fruktansvärda för ett oomskapat hjärta. När anskriet ljuder, blir det slut med de vilda lekarna och den yrande dansen. Musiken överröstas av "en överängels röst och en Guds basun". De kulörta lyktorna slockna i vedermödans olycksbådande skymning. Är det att undra på, att ett oomskapat sinne ryser inför tanken på vad Herrens tillkommelse innebär?

Men icke heller oandliga och halvhjärtade kristna kunna av hjärtat instämma i denna bön. Den som lever ett världsligt liv, förtalar sina bröder och mer älskar världens nöjen än Guds rikes intressen, kan icke finna någon glädje i löftet om Herrens dag. Om man i en sådan krets kommer in på detta ämne, märks genast en viss förstämning och en känsla av obehag. "Låt oss tala om något annat. Det är så kusligt att tänka på det där. Gud är ju god och barmhärtig. Det blir nog bra..."

Man kan till och med äga en viss teori om de yttersta tingen utan att likväl med kärlek omfatta tanken på Jesu personliga återkomst. Det är skillnad mellan teologiska lärosystem och brudehjärtats längtan efter brudgummen. En brud frågar icke så mycket efter brudgummens sällskap eller efter vagnen, som han åker uti: det är *honom själv* hon längtar efter.

Ingen fråga har väl givit anledning till

så många olika tolkningar, som frågan om Kristi tillkommelse. Tjocka volymer hava skrivits om vedermödan, antikrist, den första och andra uppståndelsen m.m. Man har stundom till och med försökt att räkna ut dag och stund då allt detta skall ske. Men bruden är icke nöjd med torra teorier. Det är brudgummen själv hennes öga spanar efter. Endast den, som kan längta därefter som bruden längtar efter mötet med sin brudgum, kan av hjärtat bedja: "Marana ta; du vår Herre, kom!"

Det enda, som kan föra oss till en sådan ställning, är att vår synd är förlåten och våra hjärtan rena. Med obekända och oförlåtna synder kan man icke fröjdas inför tanken på Herrens dag. Jesus kommer aldrig att förenas med en brud, som är klädd i fläckade kläder. Han är icke ens nöjd med en brud, som är "ganska" ren. Hon måste vara genomren, klädd i bländande vita kläder, för att komma in i Konungens stad. "Intet orent skall komma där in". Den stora vita skaran på glashavets strand har "tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod."

Det går att leva i hemlig synd på jorden. Man kan föra människor bakom ljust. Samvetet kan mutas att tiga. Men aldrig kan man lyfta sin blick mot skyn och bedja "marana ta" med sanning i hjärtegrunden, om inte hjärtat är rent.

När ljungelden genomstrålar rymden från öster ända till väster, faller ett genomträngande ljus över varje människoliv. Då blir vårt innersta avslöjat. I den stunden skola många, som utfört väldiga kraftgärningar finna sig utestängda från ljusets värld.

Förlåtelse är nyckeln

Vägen över Golgata är den enda väg, som leder fram till den stora vita tronen. Förlåtelse är den enda nyckel, som passar till himmelens port. Därför kan endast den, som vid Jesu kors snyttat: "Gud misskunda dig över mig syndare", med frid i hjärtat bida efter Herrens dag.

Men det räcker icke med att vår egen synd är borttagen. Vi måste också ha fullgjort vår kallelse och förvaltadt vårt pund i trohet för att kunna fröjdas åt detta hopp.

"I en stund då I icke vänta det skall Människosonen komma." Då få vi icke fem minuter på oss till att avlägga det vittnesbörd, som Gud väntat på i årtal! Varje tillfälle att varna våra medmänniskor och bedja för våra anhöriga är då förbi.

Om den sanningen, att Kristus kommer snart, finge med makt gripa våra hjärtan, skulle vi förvisso få mycket att göra. Varje försummat tillfälle skulle framstå för oss såsom en svår anklagelse. Vi

skulle drivas att verka för själs frälsning såsom aldrig förr.

Att vänta Kristus på ett rätt sätt är ej att stå vitklädd på ett berg och spana mot himmelen medan man sjunger hemlandssånger om jaspismurar och pärlportar. Det är att gå ut på världens smutsiga gator och gränder för att "bjuda till bröllopet alla som vi träffa på." Det är att vara omgjordad kring sina länder och vara lika tjänare, som vänta att deras Herre skall komma.

Men det är ännu en sak, som skapar längtan efter denna stund. Det är vissheten om vad Herrens dag skall medföra för hans folk. När Paulus talar om att "älska hans tillkommelse" är det därför att han väntade så mycket av denna händelse. Han väntade att få uppleva Herrens ankomst och den stora himmelfärden. Han ville hellre stiga direkt in i bröllopsvagnen än att först stiga ned i dödens väntsal.

"Det veta vi att när han en gång uppenbaras, skola vi bliva honom lika; ty då skola vi få se honom, sådan han är". Joh. 3:2.

Var och en, som erfarit Jesu Kristi kärlek, längtar efter denna stund. Vi ha varit vid korset, och med trons öga blickat upp till den sargade och törnekrönt. Vi veta att det var den blicken som gav oss liv. Vi ha ofta sett på honom och längtat efter

att bliva honom lika. Ofta skymdes våra ögon av tårar då vi sågo hur långt vi voro ifrån detta mål.

Konungen kommer

Men en dag skall slöjan, som döljer den himmelska världen, för alltid brista. Konungen kommer för att hämta sin trötta, väntande skara. "Allas ögon skola se honom, ja ock deras, som hava stungit honom." Det blir en fasansfull stund för mången. De som hånat hans kärlek och bespottat hans namn skola se honom. De som lekt med hans ord och förtrampat hans nåd skola se honom och bäva. Det vore egendomligt, om inte dansmusiken tystnade då! Det vore egendomligt om icke svärjaren och förnekaren tystnade då! Det vore sällsamt om icke de ogudaktiga barnen slutade att skämta med fars förmaningar och mors böner!

Alla skola se honom! "Jesu brud står med våta kinder på tidens strand och väntar sin brudgum," skrev en gudsmän en gång. Men en dag kommer, då inga tårar skola skymma blicken mer. Inga skuggor skola dölja hans ansikte. Han skall uppenbara sig "sådan han är."

"Och jag skall se hans ansikte, som frälste mig av idel nåd."

Den dagen blir också en förlossningsdag.

Forts sid 27

Brudens väntan

I den sena midnattstid, kämpar bruden här sin strid,
Dag för dag av hjärtat väntar Frälsaren
Då hon vakar och hon ber
emot himmelen hon ser,
Han har sagt att han skall komma snart igen.

Kör: Brist i lovsång ut, Jesu dyrköpta brud.
Maranata, Herren kommer snart igen.
Bruden vita kläder har, hennes lampor brinner klar.
Maranata! Se din brudgum kommer snart.

Allt som lockar och bedrar,
ingen plats hos bruden har,
Hon är fylld av längtan hem till himmelen.
Tidens tecken bådars klart, Jesus kommer mycket snart,
Vilken dag det blir att möta brudgummen!

Bröllopsklockor ringa snart,
Bruden skall så underbart
Föras hem och bort från jordens sorg och ve.
Då är kamp och strid förbi,
Hon är evigt frälst och fri,
Maranata! Snart skall detta under ske.

Aage Samuelson

Gör upp med

LJUMHETEN

Det finns ingen möjlighet att vara en brinnande kristen utan att signalera Jesu uppståndelse och tillkom melse.

Himlen vägrar ha gemenskap med ljumheten, för den är förljugen och ger felaktiga signaler. Istället för att människor leds till himlen, går de förlorade genom förförelsens makt att bedraga.

Vilka signaler går ut ifrån våra liv? Leder de människorna hem eller bort? Förstärks signalerna av himmelsk assistans eller helvetiska krafter?

Det finns något som vi själva inte alla gånger lägger märke till, men andra ser. Antingen är vi väldoftande eller stinkande. Vældoftande till liv eller stinkande till död.

Många gånger skickar vi ut helt felaktiga signaler. Vi möter ett märkligt uttryck i Uppenbarelseboken: jag ska utspy dig ur min mun. Ska människor behandlas som kräkmedel? Är det så Gud går till väga?

Jag tycker inte det stämmer riktigt bra överens med den kärleksfulle Guden, som utgav sin son på det att var och en som tror på honom icke skall förgås utan hava evigt liv. Det verkar så motsägelsefullt och är därför så svårt att bejaka.

Varför gör du på det sättet, Gud, det är ju trots allt ditt folk som du har kallat och tagit ut, men som du av någon anledning blivit missnöjd med. Så missnöjd att du vägrar att fortsättningsvis ha någon kontakt med dem. Du prisger dem.

Det var ju du som kallade dem, de lät sig döpas, de blev andefyllda, de fick sina namn inskrivna i Lammets livsbok. Nu säger du att du absolut inte vill ha någon kontakt med dem. Du prisger dem. Jag vill veta varför du gör så. Vilka befinner sig i riskzonen? Detta måste vara ett oer-

hört problem, inte bara för en lokal församling utan för kristna under hela församlingens tidsålder. Det finns alltså en skara människor som har blivit utspydda ur Guds mun.

Detta är en helt speciell kategori, och ändå ser det ut som om den inte är sällsynt utan ganska vanlig. Det finns anledning att fundera om det till och med kan vara så att under särskilda perioder, framför allt sista epoken i församlingens historia, kommer den största hopen att på det här viset ha avskräpts från gemenskapen med Gud.

Kräkas - det är ju förödmjukande, förolämpande och förnedrande. Men det ser ju inte ut som om människorna som drabbas av utsöndringen uppfattar det på det sättet. De har, så långt jag kan förstå, uppfattningen att de tillhör den religiösa eliten i samtiden. De presenteras som ljumma, och här är det fråga om den andliga temperaturen.

Den enda temperatur som himlen erkänner är att vara brinnande i anden. Men dessa människor var ljumma. Varför var de så problematiska att de måste behandlas på det här förfärliga sättet? Jo, därför att de gav helt felaktiga signaler

om Jesus. De gav felaktiga signaler om himlen, om världen, om helvetet, om livets realiteter, vilket innebar att de istället för att väcka människor till medvetenhet om evigheten sövde eller berusade dem. Signalerna ledde till att människor, som skulle räddas genom deras vittnesbörd gick förlorade med deras falska vittnesbörd som en konfirmation att deras religiositet skulle leda fram till livet.

Våra signaler måste leda till att människor blir väckta och börjar söka Gud. Det finns ingen möjlighet att vara en brinnande kristen utan att signalera Jesu uppståndelse. Det drar en stor hop människor genom världen, som bekänner sig tillhöra Kristus, men de ger så felaktiga signaler att istället för att människor blir väckta och känner ett riktigt behov av att söka Gud för att bli frälsta, blir de befästa i sin falska trygghet och säkerhet. På den ljumma hopen ser det nästan ut, som om tiden vore det paradiset som har lyckat att erbjuda. Därför reagerar och agerar Gud. Han förnekar gemenskap med dem. Jag förstår Guds vrede över denna falska religiositet, som gör att människor går förlorade istället för att bli frälsta. Den är så djup och allvarlig, så han proklamerar universellt sin vägran att ha någon gemenskap med sådant folk som använder hans namn och symboler på ett sådant sätt att signalerna egentligen söver istället för att väcka.

Det värsta Gud vet är människor som förför och vilseleder. Kommer du ihåg profeten Bileam, som inte kunde förbanna, det var en omöjlighet för honom. Han började istället profetera om Messias, en underbar profetia, som vi har i Gamla Testamentet. Han kunde inte förbanna, men han kunde det som var värre, *förföra*, därför att han åstundade spådomslön.

IDAG LEK - I MORGON TÅRAR

INGEMAR BLOMBERG, UPPSALA _____

I en artikel i Dagen 4 april beskrivs hur Pingstförsamlingen i Falköping skall vara medarrangör till Karneval Falköping 97 i augusti. Kommunen och stadens idrottsföreningar är de andra medarrangörerna. Under de fyra karnevalsdagarna skall sambatagen blandas med "kristen" hårdrock. Förutom Pingstförsamlingen är Ibra radio och PMU (Pingströrelsens Ulands-hjälp) med i förberedelserna. Fem kronor per inträdesbiljett skall gå till PMU.

Alla som sett ett illustrerat tidningsreportage från sambakar-nevaler, samt hört de suggererande sambarytmerna vet, vad som är kärna och ändamål med sådana tillställningar. Syftet är att helt lösa de sexuella hämningarna. De extatiska sambadanserna är på öppen gata ett upphetsande till sexuella otukts-orgier.

Under förisraelisk tid förekom i Kanaans land avgudafester, där otuktshandlingarna var av sådan art och omfattning, att det på förhand var underförstått att ingen kvinna skulle lämnas orörd. Detta är de extatiska sambakarnevalernas slutpunkt. Ingen skall inbilla sig annat, än att onskans andemakter är verksam i detta.

Sambakarnevalerna är importerade från Brasilien. Det är omvitnat, att bårhusen i de stora städerna där aldrig är så överfyllda som under dessa karnevaldagar. Alkohol och drogmissbruk florerar, mord och misshandel likaså. Den sexuella upphetsning som pågår under flera dagar utmynnar i en syndaflod

av våldtäkter och annan otukt. Många önskade barn har sin tillblivelse i sambaorgier. Syndalivet har konsekvenser för generationer framåt. Brasilien är känt för att ha mängder av barn, som övergivits av sina föräldrar. Det väpnade kriget mot Brasiliens fatiga och övergivna barn är ett förfärande och känt faktum.

Det är skrymmande att pingstförsamlingar nu medverkar till att anordna sambakarnevaler. Än värre är, att pingströrelsens centrala organ medverkar i detta. Onda andemakters spel går inte att kristna eller ens kultivera. Man medverkar till en katastrofal moralupplösning och andlig kollaps.

Kristna i alla sammanhang måste besinna sig inför det avfall som nu snabbt närmar sig avgrundens djup. Rötan har gått så långt, att själva kärnan är angripen. Ledande bröder er sitt entusiastiska bifall till avfallet. Ibras representant Stanley Karlman beskriver hur pengar skall flyta in till "barn som är så långt från en uppsluppen karneval man kan vara."

Dagen skriver att församlingens ungdomspastor "njuter av" att på detta sätt vara ute bland folket.

"Upsluppen karneval" - må den samvetslöse eller förblindade kalla det så. Men följderna vet vi från Brasilien; Idag lek - i morgon tårar! Och följderna vet vi från Guds Ord; se 1 Kor 10:17 "Gån ut ifrån dem och skiljen eder från dem, säger Herren; kommen icke vid vad orent är. Då skall jag taga emot eder". 2 Kor. 6:17.

Jag har en känsla av att just denna falska profetiska ande är verksam så att skaror av människor blir förförda. Det vore bättre att en kvarnsten hängdes om förförarnas hals och de kastades i havets djup. Det är inget uttryck för dåligt humör, utan ett himmelskt beslut. Himlen har proklamerat att den vägrar ha gemenskap med förförare. Himlen vägrar ha gemenskap med ljumheten, för den är förljugen och ger felaktiga signaler. Istället för att människor leds till himlen, går de förlorade genom förförelsens makt att bedraga.

Vilka signaler går ut ifrån ditt liv? Leder de människorna hem eller bort? Förstärks signalerna av himmelsk assistans eller helvetiska krafter?

Jag har funderat väldigt mycket över dessa misslyckade människor, som har gjort något annat av religionen än vad Gud förutsagt. Hur kan Gud behandla dem som han gör? Och jag har fått svaret: Förförare måste behandlas så att de inte lyckas förföra alla. Deras framfart måste stoppas så att inte alla går förlorade.

Om jag är ljum och förförisk så kan jag

genom mitt inflytande, min utbildning, mina erfarenheter och attityder bidra till att människor går förlorade.

Jesus, jag förstår att du måste sätta stopp för förförelsen och deklarerar inför alla auktoriteter och myndigheter i den synliga och osynliga världen att du vägrar ha något som helst med ljumheten att göra. Gud vet, Sonen vet, den helige Ande vet att de signaler, som ljumheten ger människorna, kommer att permanenta deras tidliga olycka så att den blir evig.

Det här är sanning, och därför är det så viktigt att vi kommer ut ur ljumheten och likgiltigheten.

Gud, förbered oss för de operationer som är nödvändiga för att de här förfärliga makterna ska bli avslöjade där de finns, även hos oss. Vill du göra upp med ljumheten, så gör det snabbt! Jag har inga maktmedel att tvinga fram resultat, för då missbrukar jag det förtroende Herren gett mig. Men däremot har jag fått rätt att överlämna detta budskap från Herren till ditt samvete. Jag kan inte välja istället för dig - inte någon annan heller. Du måste

själv fatta ditt beslut. Men jag kommer att gråta med alla de heliga om du framhåller i ljumhet och skrämmar bort människor från det sanna gudslivet.

Ljumhetens medium i tiden förskönar falskhet och förljugenhet medan de förnekar sanning och frälsning.

Ljumhetens kännetecken är något förfärligt som vi anar och förstår då vi läser Skriften och ser att Gud mår illa av ljumhetens fräckhet. Jag skulle vilja ta tid och peka på ljumhetens kriterier och tillvägagångssätt, psykologi och metoder. Men jag stannar vid att konstatera: Är du ljumhetens medium, då är du förbannad i överensstämmelse med det här ordet: Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad.

Har du Herren kär? Hur är det med kärleken, är den prima eller sekunda?

Den dag jag får se församlingen brinnande i anden, så kommer jag att utbrista: Nu har jag sett Guds frälsning, nu går jag hem utan att klaga. Med tacksägelse i mitt hjärta över att budskapet gått in. Låt oss bedja om att bli brinnande i anden! Amen.

Gamla danspalatset Nalen, som LP-stiftelsen förvärvade 1978

DET BÖRJADE MED ett brev som aldrig besvarades. Jag var själv brevskrivaren. Det var egentligen en uppriktig vädjan och skrevs med engagemang för tjugo år sedan. Jag riktade mig till Dagenhuset med dess personal och chefer med frågor, som verkligen var plågsamma och för mig synnerligen viktiga.

Den gode *Sverre Larsson*, som då var företagets verkställande direktör, dök upp på en Dagensida häromsistens. Hans uttalanden om statens behandling av LP-stiftelsen väckte tankar till liv, som manat fram dessa rader. Jag är bestört och besviken och frågar mig, om det möjligen är skörden av ett mångårigt missbruk av media- och marknadsmakt vi nu bevittnar.

Det handlar om LP-stiftelsen och det gamla danspalatset Nalen. **Det** är väckelsehistoria, skriver Sverre Larsson i en *tidigare* Dagen-artikel.

FÖR MIG OCH MINA vänner handlar väckelsehistoria också om det rövarnäste, som gjorde allaktivitetshuset på Gamla Brogatan 27 till ett ökänt skräckobjekt långt utanför vårt lands gränser.

Projektet var tänkt som ett socialt experiment för vinddrivna existenser i huvudstaden men det kollapsade ganska snart. Maranataförsamlingen drog in i den demolerade och igenbommade fastigheten för att med egna mycket begränsade resurser skapa ett evangelisationscenter mitt i de värsta porr- och knarkkvarteren. Stockholms stad gav oss förtroendet.

Där fick jag, genom Guds ledning, mitt uppdrag, tillsammans med andra ungdomar, som förvandlats av evangelium. Det var gripenhet och arbetslust genom

Sverre Larsson

Ordets ledning och Andens eld, som gjorde insatsen möjlig. Efter ett par års målmedvetet och uthålligt arbete var huset totalt förvandlat, utan någon uppbackning av samhälleliga stödformer.

Under kamp och möda växte sakta men säkert vårt missionscenter fram. Hemundervisning, bibelskola, när- och fjärmission, insatser för flyktingar och andra nödlidande - allt kunde få sin tillväxt efter de förutsättningar som fanns i församlingen. Idealerna var nytestamentliga. Vi oroades av risken att bli beroende av samhälleliga subventioner. Därför satte vi vår ära i att vara fria och oberoende. Resurserna skulle skapas genom vårt eget arbete och en fungerande offer-tjänst. Var **det** manne också väckelsehistoria, men i mindre och obetydligare skala?

PARALLELLT I TIDEN hade alltså huvudstaden begåvats med två mycket angelägna hjälpstationer. Nalen genom LP-stiftelsen och Gamla Bro genom Maranataförsamlingen. **Väckelsehistoria!** Men hur gick det? Varför? Vad var det som gick fel?

Båda verksamheterna var från begynnelsen stämplade som splittrings-rörelser.

I det gamla Nalenpalatset, förvärvat av LP-stiftelsen 1978, inleddes den nya eran tio år tidigare med nytt förlag, ny tidning, ny skivproduktion och egna möten. Det var helt i strid med pingströrelsens ursprungliga principer. LP-stiftelsens grundare, var också tidningen Dagens

Märkligt tju

Stina Fridolfsso

ansvarige utgivare. Han gav självklart fortgående informationer från den verksamhet han hade inlett.

Verksamheten i forna Allaktivitetshuset Gamla Bro rönt däremot ett helt annat öde. Den skulle till varje pris mörkläggas ända till obefintlighet. Tidningen hade då fått ny ansvarig utgivare efter den bortgångne pingstledaren. Det var förmodligen den policyn, som också drabbade mitt brev och annan korrespondens. Inga svar..... Varför?

I DEN INLEDNINGSVIS nämnda debattartikeln utmanade Sverre Larsson svenska myndigheter:

"Det måste vara något fel på en ideologi där staten värnar om rätten att vara allas moder och samtidigt begränsar eller delvis omöjliggör medmänsklig hjälpverksamhet", anklagar Sverre Larsson.

Och han ställer frågor om hur staten kan handla så. Kallar handlingssättet "en ideologisk kullerbytta".

"Är manne verksamheten önskad på grund av den kristna inriktningen?" frågar han försmädligt. Önskad inriktning? Kommentarer är överflödiga. Tillämpningen ger sig självt i denna antydning om diskriminering. Detta är något annat och mer än en "ideologisk kullerbytta". Det är ett veritabelt kyrkopolitiskt maktspråk.

Har möjligen Dagengruppens förre VD, som så indignerat frågar om statens behandling av svaga och utslagna, tänkt på hur pingströrelsens medier under hela hans tid som VD behandlade svaga grupper, som placerades på tidningens egen "pestlista" och inte fick nämnas. Till och med i programtablån över kristna närradioprogram, censurerade tidningens nitiska och vakande ledning bort

20-årsminne

alar ut

Radio Maranatas sändningstider. Vad är det för ideologi som diktar en sådan policy i hanteringen av kristnas evangelisationssträvanden?

Det fanns emellertid inget hinder för tidningen Expressen att köpa annonsplats för ett skandaliserande jätte-reportage på tidningen Dagens baksida. Under tre dagar hade Dagen en färgsprakande annons om Maranata och Arne Imsens uppgång och fall. Detta omåttliga profitintresse har uppenbarligen inga hämningar.

I RADIOPROGRAMMET Rakt på sak hade redaktör Per Grevér synpunkter om detta:

"Dagen har fram till nu i 20 år konsekvent tillämpat ett förbud att överhuvudtaget nämna Arne Imsens namn --- Han har nämligen av tidningsledningen betraktats som en av de absolut största kyrkopolitiska säkerhetsrisker --- När nu Expressen påstår sig ha historien om Arne Imsens fall till salu, ja då är Dagen beredd att öppna sina spalter för namnet Imsen och Maranata. Här vädrar man tydligen en möjlighet att vara med och dela villebrådet och ta till sig lite av profiten på det säljande namnet Imsen. --- Det är därför mycket förståeligt att läsekretsen också har reagerat mot det osmakliga försöket att tjäna pengar på Imsens förmenta olycka. Och att det den här gången är allvarligt begriper man, när tidningen själv känner sig föranlåten att i en artikel aktualisera frågan om annonspolitiken." (Per Grevér, Rakt på sak, P1 1981)

I KRAMPAKTIGT FÖRSVAR och undan- glidande förklaring av varför man tog in Expressenannonsen, skrev Sverre Larsson bl a:

"För Dagens vidkommande har t ex styrelsen givit direktiv om att avböja införandet av

insamlingsannonser från stiftelser och organisationer av privat karaktär. Balansgången är ofta svår och vi är medvetna om att sådana organisationer som är värda allt stöd emellanåt kommer i kläm av rent principiella skäl.

Dagen har också hitintills ansett det riktigt att avstå från att införa annonser som medverkar till splittring i och mellan de lokala församlingarna." (Dagen, 8.1.81)

Ursäkta, läser jag rätt? Vilka "principiella skäl" åberopar tidningen Dagen för annonsutbudet?

Vad menas i det här sammanhanget med "stiftelser och organisationer av privat karaktär", och "annonser som medverkar till splittring"?

GAMLA BRO, förvandlat av ungdom som förvandlats av evangelium, fick alltså inte ens nämnas i Dagen. Inte då. Några år tidigare, då det sociala experimentet barnavårdsnämnden försökt med i allaktivitetshuset bröt samman och en ungdomsgrupp ockuperade huset, skrev tidningen Dagen rapporter och kommentarer. Men då den sensationella nyheten att Maranataförsamlingen i Stockholm fick ta hand om det sönderslagna rövarnästet kablades ut till alla media, teg Dagen. Varför?

Det är mycket svårt att inte resignera och bli bitter. Men församlingsgemenskapen har varit läkande och förnyande. Och arbetet har fortsatt och utvecklats, trots att skadeverkningarna varit betydande genom den hänsynslösa och okristliga bojkotten. Låt tanken gå i om-

Fd Allaktivitetshuset Gamla Bro, som Maranataförsamlingen i Sthlm intog 1973

Stina Fridolfsson

vänd bana. Vad skulle hända och vilken reaktion skulle det bli om någon riks- eller lokalpress skulle gjort den kristna rikstidningens kampmetod till sin och förhindrat LP-stiftelsen att marknadsföra sina varor och tjänster, på grund av sin nära koppling till pingströrelsen?

Då man nu har facit över den tjugoförå epoken, får några Jesusord en helt speciell betydelse: "Allt vad I haven gjort mot en av mina allra minsta, det haven I gjort mot mig" bränner till. Det är ju han, uppdragsgivaren, som i verkligheten drabbats av utstampningen. Det står klart att striden är av genuint andlig karaktär, och måste lösas med andliga medel. Men det är också klart, att den tragiska slutfasen har sina konkreta orsaker. Verkningsarna är idag tydliga och talande.

HELT NYLIGEN LÄSTE jag i tidningen Dagen om hur något som liknar en hugg-sexa tagit fart om LP-stiftelsen, och delade meningar om hur arbetet fortsättningsvis ska drivas skapar konflikter. Det är också ett anmärkningsvärt skeende. Eftersom stiftelsen inte drivits av och förvaltats genom någon lokal församling, så gör sig olika idéer om den framtida utformningen gällande. Som Dagens VD så mycket riktigt påpekade för många år sedan, är det nog klokt att vara avisande till stiftelser och organisationer av privat karaktär, just för att undvika att enskilda personer av egenintresse rycker åt sig initiativet. Konkurrensen är redan ett faktum.

JUST MEDAN JAG arbetat med denna tillbakablick och sörjer över vad som hänt, sände Sveriges Radio ett inslag om att Nalen åter, efter trettio års tjänst i hjälpverksamhet, ska gå under klubban.

Forts sid 26

-De kallade oss hec

Anna Mellberg sitter vid sitt läsbord

ULLA NÄSHOLM _____

Barnen i Annas skola kallade henne och syskonen för hedningar. De var ju inte döpta i statskyrkan.

Redan hennes farmor och farfar var troendedöpta - de var de första baptisterna i trakten.

Att MR gjorde intervjun med Anna Mellberg har speciella, men framförallt personliga orsaker. Under tiden jag bodde i Sundsvall var det Anna som kontaktade mig och fick mig att återinträda på den smala vägen. Inte visste Anna att jag var på flykt undan Gud när hon ringde min arbetsplats och inbjöd till möte. Hennes uppsökande nit ledde mig ganska snart till förnyad kontakt och gemenskap med Gud.

Det är inspirerande att möta henne idag - lika brinnande när det gäller själavinnande och själavård som för nästan 40 år sedan.

Annas föräldrar var troende, liksom hennes farföräldrar - och det var ofta möten hemma i familjen. Fadern gjorde iordning ladugårdsvinden, lövklädde och pyntade den och där var det alltid möten på somrarna.

-Det var alltid vackert väder, minns Anna. Mötena omgärdades med bön. Man bad ute i det fria. Och det var verkligen bön som gjorde att det skedde något. Anna fortsätter:

-Pappa gjorde iordning farmors stuga till samlingsplats, den byggdes till så att

den kom att tjäna som kapell och utpost till Elimförsamlingen Örnsköldsvik.

Barnen i Annas skola kallade henne och syskonen för "hedningar". De var ju inte döpta i statskyrkan. Redan farmor och farfar var troendedöpta - de var de första baptisterna i trakten. Anna:

-Vi var sju barn och vi hjälpte, förmanade och tog hand om varandra. Att vi kallades hedningar i skolan sa vi aldrig ett ord om hemma. Vi kunde prata och lösa de dagliga problemen tillsammans utan att behöva belasta föräldrarna med våra funderingar.

-Jag blev frälst när jag var sju år. Jag kommer så väl ihåg det. Det hade varit möten, allvarliga och uppfordrande. Det predikades om Jesu tillkommelse och att vi måste vara redo. Det var inte jag - det visste jag. Men ingen frågade mig om jag ville bli frälst - jag var ju så liten.

Redan från första stund var Anna en själavinnare. Den första hon vann var sin syster. Hon säger:

Ung själavinnare

-En kväll när jag stod på en pall och dis-

kade efter ett möte fick jag en sådan syndanöd. Då böjde jag knä vid pallen och bad om frälsning. Mina synder blev förlåtna, det upplevde jag. Det måste jag berätta för någon så jag fick tag på min syster och berättade för henne.

-Hon blev så gripen att hon började gråta och ville bli frälst hon också. Men då visste jag inte riktigt hur jag skulle göra, så jag gick ut i ladugården och frågade mamma. "Du kan bedja för henne du", sa mamma. Det gjorde jag och min syster upplevde frälsning.

-Mamma var egentligen kyrktroende. Hon vågade först inte låta "döpa om sig", men hon uppmuntrade oss barn att döpas sedan vi kommit till tro. Vi var ju förstås inte döpta i statskyrkan.

-Men när mamma var i 60-årsåldern tog också hon detta steg att låta döpa sig. Hon var ju annars utanför församlingen upplevde hon och tänkte på när Jesus talade om att äta hans kött och dricka hans blod för att vara hans lärjungar.

Anna beskriver sig själv som blyg - i alla fall som ung. Nu märker man inget av detta, hon har lätt att få kontakt med

ringar

människor och fungerar som något av själavårdare i församlingen. Speciellt unga människor vänder sig gärna till Anna för att få råd och hjälp eller kanske bara för att berätta för någon som kan lyssna. Anna fortsätter:

-Det dröjde faktiskt ganska länge innan jag blev döpt. Det berodde på att jag var så blyg. Aldrig vågade jag prata med någon om detta, allra minst någon pastor. Jag skäms faktiskt när jag tänker tillbaka, för jag måste ha varit 18-19 år innan jag tog detta steg. Efter ett möte frågade pastorn om jag inte skulle döpas. Det var den knuff jag behövde för att verkligen besluta mig för att gå den vägen.

-Två evangelistsystrar från församlingen kom sedan hem till oss för att tala med mig och undervisa om dopet. Vi var ganska trångbodda och det enda rum där vi kunde tala ostört var fullt av tvätt, nyligen intagen från klädstrecket.

-Jag minns det så väl, doften av ren tvätt, känslan av att vi borde haft större plats - det var ju ett viktigt möte. Men vi satte oss ner och de läste bibeln för mig. Så blev jag döpt till Kristus i Elimförsamlingen Örnsköldsvik. Det var 1928.

Anna är sjuksköterska och genom sitt arbete kom hon i kontakt med och fick bedja för många människor, framförallt på sjukhuset.

Arbetade som husa

-Min önskan var att bli sjuksköterska, men jag visste inte hur jag skulle förverkliga den. Men en dag kom pappa och visade mig en annons i Vecko-Posten (baptisternas tidning) om en kurs för blivande diakonissor på Betelhemmet i Stockholm. "Det här är väl något för dig", tyckte han. Jag sökte och kom in och gick där ett år. Efter utbildningen arbetade jag en tid där innan jag sökte till sjuksköterskeskolan i Sundsvall.

-Där hade jag arbetat som husa hos min moster. Hon var gift med landsfiskalen och deras rekommendationer vägde tungt när jag sedan sökte till skolan. Jag kom in på kursen och fick anvisningar om vad man skulle ha med sig. Det var klänningar, förkläden etc. Och det är märkvärdigt vad man kan göra om det är angeläget. Jag köpte tyg, klippte och sydde och gjorde iordning den utrustning som var nödvändig.

Så började Anna på skolan. Där var många troende elever som höll ihop och gick på möten när deras långa arbetstider tillät det.

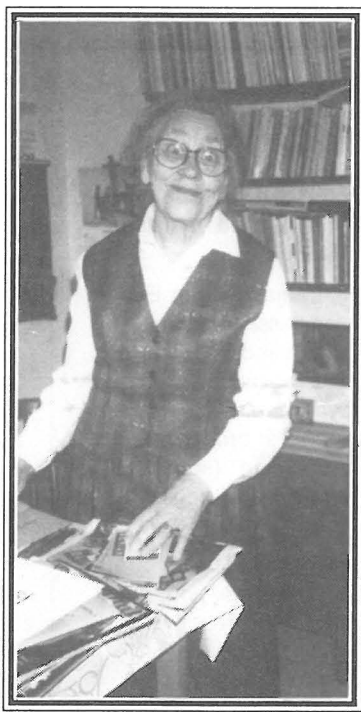
-Andedöpt blev jag under tiden på sjuksköterskeskolan i Sundsvall. Vi gick ofta på pingstvännernas möten i Kungsnäs utanför stan. Det var på något sätt så varmt och innerligt där och vi trivdes i den atmosfären. Där blev jag andedöpt.

Anna blev kvar i Sundsvall i många år efter sin utbildning. Hon var aktiv i en församling, gifte sig och arbetade på sjukhuset i stan. Att tiderna var annorlunda förr förstår man när Anna säger:

-Jag fick bedja med många patienter till frälsning på sjukhuset. När vi sedan sjöng tillsammans stod läkarna ofta och lyssnade. Ibland väntade de med rondens tills vi avslutat sången.

Att någon skulle protestera var inte tänkbart. Tiderna förändras - också i den religiösa världen. Där är Anna försiktig i sina uttalanden. Men någon gång rinner det över:

-Nu ska man vara så ekumenisk att man måste godkänna allt. Kärleken får ersätta det mesta.

Anna i hemmet bland sina kära böcker

Brinnande kolportör

Nu har Anna Mellberg hunnit bli 87 år. I hela sitt liv har hon varit "läsare" i ordets egentliga mening. Bibeln är vägledande och viktig och många böcker i hemmet bekräftar att god litteratur är en väsentlig del av livet. Många gamla klenoder från den religiösa litteraturen återfinns i bokhyllorna.

Det är inte så konstigt att det samlats

en del böcker genom åren. Olle, Annas make och livskamrat, som dog för drygt ett halvår sedan, var en nitisk och brinnande kolportör - kanske en av de sista i vår tid. Missionen inom olika områden låg makarna varmt om hjärtat och Olles hela förtjänst i bokförsäljningen gick till olika missionsprojekt inom ÖM.

För att idag kunna läsa och följa med i aktuella händelser använder Anna numera ett uppmonterat förstöringsglas eller hur man nu ska förklara det hjälpmedel hon har till sitt förfogande. Tidningar och böcker läggs under den kraftigt förstörande apparaten och så är problemet löst. Brev, tidskrifter och böcker blir nu tillgängliga, trots Annas kraftigt försämrade syn.

Att kontakten med Anna återknöts efter nästan 40 år var också märklig. Några vittnen från Maranataförsamlingen i Stockholm besökte vid ett tillfälle Betanieförsamlingen Timrå. En syster i församlingen ringde upp Anna och överlät luren åt mig. Händelser och minnen strömmade på och det bestämdes att åter ses och då göra en intervju för MR. När det skulle aktualiseras var det inte helt utan problem. Inget svar i telefonen under flera dagar var ganska oroande. Ett samtal till Elimförsamlingens expedition, där det hänvisades till församlingssystemen gav lugnande besked. "Anna ligger på sjukhus, men det är inget allvarligt och hon beräknas lämna sjukhuset ganska snart."

Intervju på sjukhus

En del av intervjun gjordes därför på sjukhuset. Anna berättade om sitt liv, frälsning och dop på ett så medryckande sätt att patienten i sängen bredvid intresserat lyssnade och snart började fråga. Det upptäcktes att de hade gemensamma bekanta. Världen är liten och tillfällen att vittna finns överallt.

Det är något mer än tre år sedan som makarna Mellberg flyttade till Örnsköldsvik. Där fanns Annas släkt kvar, även om hon inte kände någon i församlingen. Ett faktum som snart ändrades - hon har syskon och vänner i alla åldrar. Men ändå:

-Det är tomt efter Olle, och jag saknar honom även om jag vet att vi snart ska mötas. Jag hade tänkt att vi tillsammans skulle följa med när Jesus kommer.

Nu blev det inte så, men att Jesus kommer är levande för Anna och har funnits med som ett rop ända ifrån barndomen.

Det är trosstärkande att möta en syster som bevarats så inspirerad ända in i ålderns höst och fortfarande fungerar som själavinnare och själavårdare i den församling hon tillhör. Det är möjligt att bli bevarad brinnande i anden långt upp i åren, det är Anna ett levande vittnesbörd om.

MER ÄN RELIGION!

Nixon Issangya, 50 år, förkunnar Guds Ord på Bällsta.

- Etablerade kyrkor ser mig vanligtvis som en fiende till religionen.

Så berättar Nixon Issangya från Tanzania som just nu är hos oss och kommer att vara vår gäst under sommarkonferensen.

I Radio Maranata gjorde Arne Imsen en kort intervju med broder Nixon, och den får här gå vidare till MR:s läsare.

Nixon Issangya är pastor och förestår en nationell mission i Tanzania. Han föddes och växte upp i norra delarna, en by som heter Sakira, nära Afrikas högsta berg, Kilimanjaro. Sakira ligger också nära den internationella flygplatsen där.

För närvarande är den politiska situationen stabil, där finns inte olika etniska grupper som lever i konflikt med varandra. Tanzania nämns därför inte så mycket i internationell nyhetsrapportering.

Tillsammans med sin familj, främst hustrun Evelyn och dottern Jane, leder Nixon missionsarbetet *Africa Mission International*, som sänder vittnen och stöder mission i hela Afrika. I Tanzania grundar de församlingar främst ute i byarna, eftersom största delen av befolkningen bor där. Vår broder har gett ut flera böcker, bl a "Not a religion" (som Gösta Karlsson presenterar på annan plats i tidningen).

Det har varit väckelse i de flesta delarna av Afrika, och särskilt i Tanzania, de senaste tio åren. Människor får lära sig något mer än religion, de lär känna Jesus som en levande Frälsare.

Här följer den intervju Arne Imsen gjorde med broder Nixon i Radio Maranata:

Vilken position har den katolska kyrkan i ditt hemland?

-Katolska kyrkan är det största samfundet i mitt land, de har största antalet medlemmar.

Har landet statsreligion?

- Nej, enligt Tanzanias lag har vi ingen statsreligion.

Har ni som inte är katoliker samma frihet som katoliker?

- Det tror jag inte, för de är bundna i traditioner och formalistisk religion som jag är fri från, därför att

Jesus befriat mig från all tradition.

Bekämpar du då traditionen och därmed också katolska kyrkan?

- Jag är emot katolsk kyrkotradition och jag är även emot all annan religiös tradition.

Du har varit verksam många år i ditt land. Hur många?

- I tjugio år.

Har du familj?

- Jag har familj, tre döttrar.

Du är pastor och predikar. Är du församlingsföreståndare?

- Jag är ledare av en mission som har 79 missionärer i mitt land.

Vill du berätta för våra lyssnare om ditt arbete?

- Jag predikar evangelium för de flesta traditionellt troende. Nästan alla i mitt land har en religion. Var jag än predikar, säger de "vi har redan en religion". Men jag predikar för dem något som står över all religion. Jag predikar frigörelse i Jesus Kristus. När han gör dem fri, blir de verkligen fria.

Från första början har jag kämpat med traditionella kyrkors förföljelser, de tog mig till polisstationen. Men varje gång har Jesus kommit och hjälpt mig. Oppositionen finns fortfarande, men de ser ännu mer nu än förr att Jesus verkligen är där. Jag har sett många bli befriade från traditioner. En del har blivit befriade från katolicism, andra från luthersk tradition och andra från pingsttraditioner. De förstår verkligen friheten i Jesus Kristus.

När du säger detta inställer sig en fråga. Innebär detta att också katoliker måste bli frälsta?

- Ja, det måste de bli.

Du predikar alltså och de tar emot budskapet - säger du då åt dem att lämna kyrkorna?

- De stannar inte kvar i kyrkorna. Det jag vill dela med människorna är detta: När man predikar Guds Ord utan att utelämna något, blir människor verkligen fria. Jag predikar för katoliker och de gör bättring, jag döper dem i vatten, jag predikar för dem kraften i den helige Ande, och de upplever att de befrias från katolicismen. Poängen är att den ka-

tolske prästen vill då inte ens ha kvar dem längre.
Beror det på att de blir döpta som de blir uteslutna, eller menar du dem att frivilligt lämna kyrkan?

- Först säger jag åt dem att lämna kyrkan, för den är inte sann.

Du är alltså övertygad om det och ser det som din uppgift att missionera i kyrkan?

- Ja, jag är övertygad om detta och ser detta som min mission.

Skapar det inte stora problem för dig?

- Jo, det gör det. För det mesta utnyttjar man regeringens tjänstemän, ljuger för dem och tror att jag inte ens predikar. De vill göra regeringens tjänstemän arga för att få dem att stoppa min förkunelse.

Stoppas de dig av teologiska eller andra skäl? Ser de din verksamhet som samhällsfientlig?

- De ser mig som fiende till religionen.

När du säger detta, verkar du helt kategorisk. Det gäller alltså generellt?

- Ja, det gäller generellt.

Märker du någon förändring i den katolska kyrkans relationer till den övriga kristenheten i ditt land?

- Det verkar som om de traditionella kyrkorna kommer allt närmare varandra.

Gäller det även pingstvännerna?

- Ja. Det är inte stor skillnad mellan katolsk tradition och pingsttradition. Det är olika läror, men det är samma väg. De slår vakt om sina traditioner.

Det är ett väldigt allvarligt påstående. Du har väl provat det mycket noga?

- Ja, jag har provat det.

Bereder det dig inte lidande?

- Det bereder lidande, men det är välsignat för Jesus!

Du menar att situationen inte förbättras, utan blir allt svårare?

- Ja, det blir allt hårdare, och ju hårdare det blir, förstår jag att jag står för Jesus.

Vad förväntar du dig av framtiden, du ska ju snart återvända till ditt land?

- Jag tror det blir en ännu svårare tid, men framför allt förväntar jag mera kraft från Gud, och jag tror att allt flera människor ska bli frigjorda ifrån döda traditioner.

Om du nu skulle ge en appell till våra lyssnare för ditt folk och ditt land, vad skulle du säga?

- Jag skulle vilja säga att vi har två sidor av sättet Gud ser på. Vi har troende och icke troende. Det budskap jag vill få fram till troende kristna är att Gud inte ser mer än två grupper människor: Kristna och icke-kristna. Troende och icke-troende. Fria och de som är bundna. Vad den religiösa världen med sina traditioner försöker göra, är att forma något mitt emellan grupperna. Men det finns inget mitt emellan. Det finns bara de som är för Jesus och de som inte är för Jesus.

Du menar att man försöker få fram en anpassad kristendom?

- Så är det. Man försöker kompromissa på något sätt.

Hur har du trivts i Sverige?

- Det är väldigt förbryllande. Nästan alla säger att de vill vara kristna. Det är ännu mer förvirrande, för de som bekänner sig vara kristna tror i verkligheten inte på kristendomen. Nästan alla talar om Jesus, men de vet verkligen inte vem Jesus är.

Nu ska du få en chans att presentera en önskan. Vad önskar du vi ska göra tillsammans med dig och för dig?

- Jag önskar att ni ber för mig när jag är här i Sverige, att jag fortsätter predika sanningen utan att spela och kompromissa, och att jag, när jag återvänder till mitt land kan fortsätta predika sanningen som jag har börjat, utan att sluta.

Den här församlingen har lärt sig att uppskatta dig. Och jag tror att Maranataförsamlingen mycket gärna skulle vilja se dig igen på vår sommarkonferens. Vad svarar du på det?

- Det är jag tacksam för.

Så fick broder Nixon Issangya inbjudan till Maranataförsamlingens sommarkonferens i direktsant radioprogram, och vi hoppas att många av MR:s läsare får möjlighet att träffa honom på Bällsta under konferensen!

I nästa nummer hoppas vi kunna ge en mera utförlig presentation av broder Nixon och hans arbetsfält i Afrika.

Nixon tillsammans med frun Evelyn och de två yngsta döttrarna Eunice och Jenifer

Tanzania i Östafrika ligger ungefär 100 km söder om ekvatorn, alltså i den tropiska zonen med sommar hela året. Det var förr en tysk koloni med namnet Tanganyika. När tyskarna förlorade

kriget, kom kolonin under FN, som lade den under brittiskt välde. Landet blev oberoende 1961. Zanzibar, som låg intill Tanganyika var under brittiskt välde. När det blev oberoende gick de två länderna samman till ett land som nu heter Tanzania.

Folkmängden är 28 miljoner. Omkring 30% är muslimer och omkring 50% går i kyrkan. Men väldigt få av dem är verkligen kristna. Deras tradition är att gå i kyrkan. De tre religiösa huvudgrupperna i Tanzania är muslimer, katoliker och lutheraner.

Under den första kristna tiden skedde dopet genom nedsänkning.

Så småningom fick dopet en förändrad betydelse. Kyrkan lärde att dopet hade en magisk frälsande kraft. Hedendomen hade kommit in i kyrkan...

Väckelsekristna vittnen protesterade mot avfallet från den sanna tron.

Kampen för det bibliska dopet del II

ARNE BJÖRKMAN

Forts från föreg. nummer

Efter år 325 fick de fria och sanna kristna vittnena ta en annan väg än den allmänna kyrkan. De väckelsekristna var nu rättslösa - och hemlösa. Det var under den här tiden den så kallade kättarkyrkan växte fram. Men den katolska kyrkan var inte svaret skyldig. Snart nog visade det sig att blodsvittnenas tid inte var förbi. Och sedan skulle de väckelsekristna martyrnas blod komma att rinna århundrade efter århundrade. Med blodbestänkta händer vandrade det katolska prästerskapet omkring.

Under årens lopp uppträdde många fria kristna väckelserörelser. Alla utgjorde en protest mot kyrkans förfall. I de fria församlingarna predikade man den sanna bibliska läran om att människan blir frälst endast genom att tro på Jesus. Och de som kom till tro döpte man. Men de väckelsekristna fick betala ett mycket högt pris för tron på sin Frälsare och Herre. Ofta fick de betala med sitt eget liv. De var blodsvitnen.

Under reformationstiden ansåg de kyrkliga att dop på grund av tro på Jesus var en villolära. Döparna - som ville följa Guds Ord och vara sanna vittnen - skulle "behandlas med största stränghet ända till dödsstraff", menade de. På den punkten var katoliker och protestanter överens.

Under 1400- och 1500-talen växte starka andliga strömningar fram i Tyskland, Schweiz, Österrike och Nederländerna. Det rörde sig om stora väckelser som lade grunden till framtida fria kristna församlingar.

Den egentliga döparrörelsen (anabaptismen) började i Zürich år 1525. Det första anabaptistdopet ägde rum i Zollikon-Zürich under en mycket kraftig väckelse. Dopet och väckelsen innebar en fullständig brytning med kyrkans sakramentsdyrkan. Sedan utbreddes sig döparrörelsen snabbt trots all förföljelse.

Anabaptisterna som genom nedsänkning i vatten döpte människor på deras tro och bekännelse om sinnesändring, blev banbrytare för viktiga kristna sanningar, som gav eko i eftervärlden. De inte bara döpte på ett bibliskt sätt och levde i väckelse, de kämpade också för full trosfrihet, församlingarnas självstyre, personlig kristen tro och allmänt prästdöme. Bibeln var deras enda auktoritet i fråga om tro och lära.

Även anabaptisterna fick betala ett högt pris för sin tro och sanningslidelse. Ett kejsarligt edikt den fjärde januari 1528 fastslog att troende - som lät döpa sig på grund av tro på Jesus - skulle straffas med döden. Avrättningen skulle ske med

svärd eller genom eld. Och de som vägrade att begjuta sina små barn i kyrkorna skulle dödas på samma sätt. Ediktet upphöjdes till rikslag året efter.

Den anabaptistiska väckelsen dränktes i blod. Men döparna dog för sanningen. Och sanningen är odödlig.

Den senare döparväckelsen

Först under 1800-talet kom en större dopväckelse till Sverige.

Den senare baptismen började med att engelska så kallade separatister i slutet av 1500-talet utvandrade till Holland, där de bildade fria döparförsamlingar. Från Holland spred sig sedan döparväckelsen över till England. I England vann döparna en stark ställning och påverkade det kyrkliga och religiösa livet i landet. Och från England spred sig baptistväckelsen till andra länder i Europa och till kolonierna i Nordamerika.

I Amerika fick troendedopsväckelsen en snabb och kraftig spridning. Genom två svenska sjömän, G W Schröder och F O Nilsson, kom sedan döparväckelsen till Sverige, sedan de två drabbats av den evangeliska läran i USA. F O Nilsson troendedöptes senare i floden Elbe i Hamburg, som under den här tiden var Europas döparcentrum. Året var 1847.

F O Nilsson blev den förste baptistiske predikanten och församlingsledaren i Sverige. Det var han som tog den första striden för en biblisk dopsyn i vårt land. Han måste också ta den första stöten från de kyrkliga och världsliga myndigheterna. Och de var inte att leka med! Framtiden skulle visa hur grymt döparna behandlades.

Guds Ord fick framgång

Nilsson dömdes till landsförvisning. Under landsflykten fick han i Öresunds böljor i Köpenhamn troendedöpa statskyrkoprästen Anders Wiberg den 23 juli 1853, sedan prästen äntligen kommit till tro på Guds Ord, upplevt väckelse i dopfrågan och insett att barnbegjutning inte är något bibliskt dop. Det här dopet blev en stor seger för den nygamla döparrörelsen. Anders Wiberg blev sedan en av de främsta troendedopsförkunnarna i Sverige.

Det var som sagt ingen mild behandling döparna fick. Motstånd och förföljelse var det pris de fick betala för sin tro på Bibeln. Till slut blev det omöjligt för många att vistas i Sverige. Den första döparskaran lämnade landet den femte maj 1853.

Prästerna runt om i landet gjorde allt vad de kunde för att förhindra baptismens utbredning. I sina predikningar varnade de kyrkobesökarna för döparna. Baptisterna var "farliga villoandar" som folk inte skulle ha någon beröring med. Och på prästers uppmaning samlades pöbel-

hopar för att trakassera baptisterna och störa deras möten. Men trots detta hade Guds Ord framgång.

Trots all förföljelse från kyrkliga och världsliga myndigheter och pöbelhopar gick döparväckelsen segrande framåt. Många människor kom till personlig tro på Jesus, blev pånyttfödda och frälsta och lät döpa sig till Kristus. Dopen skedde i åar och sjöar året runt. Om det vintertid var is på vattnet, högg man upp en vak som man döpte dopkandidaterna i. Det var väckelsetid i Sverige.

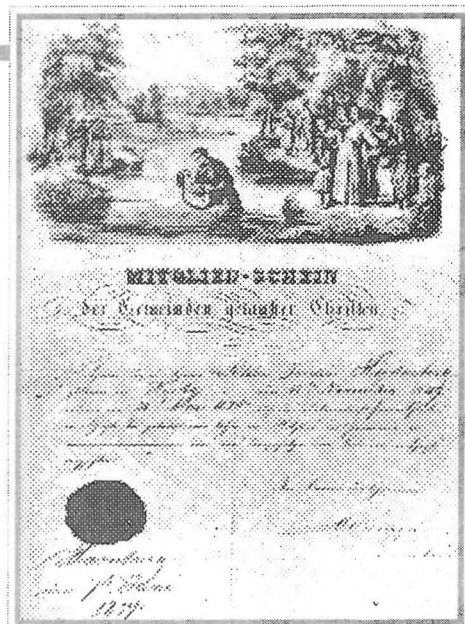
De svenska döparna var andligen nära släkt med anabaptisterna under 1500-talet. De hånades och förföljdes och dömdes till vatten och bröd i fängelserna.

Mitt i allt lidande lovade de Herren med ljudliga röster. Och nya människor kom till tro på Jesus och lät döpa sig. Motståndet skapade segern. Förföljelsen och lidandet var rättfärdighetens starkaste vapen.

Och Guds Ord fick ännu större framgång.

Dopet är en väckelsefråga. I Bibeln talas det om en Herre, en tro, ett dop och en Gud (Ef. 4). Det finns endast ett bibliskt dop: ett bekännelse- och nedsänkingsdop.

Våra väckelsekristna fäder var beredda att ge sina liv för rätten att utöva äkta bibliska dop, därför att de ville leva i sanningen och följa Guds Ord. På grund av

Medlemsbevis från församlingen av döpta kristna. Texten lyder: "Innehavaren av detta bevis ... blev den 21 maj 1854 efter avlagd trosbekännelse döpt till Kristi död, har hittills varit medlem av församlingen.... och rekommenderas till följd härav hos bröderna i Kristus"

liberalteologiska tankegångar håller den sanna bibliska dopsynen på att luckras upp i frikyrkorna idag. Man ser inte klart längre och lever därför inte i väckelse.

En brännande fråga är: har kristna bekännare rätt att ta lätt på den bibliska dopsyn, som döparfäderna gav sina liv för? Låt oss tänka på att de led och dog för sanningen - för att de ville följa Jesus på rättfärdighetens stig.

I församlingens hägn

KARIN WIDÉN

"Han är min glädje, Han är min sång. Honom jag prisar livsdagen lång..."

Flaggan var hissad i topp ute på missionscentrets gård och där inne ljud sången från festklädda barn, tillsammans med föräldrar och övriga syskon i församlingen.

Det var ännu en gång dags för skolavslutning. Berno Widén hälsade välkommen och påminde om profeten Jeremias kallelse att tjäna Gud. Jeremia som ansåg sig själv alltför ung fick dock ett mycket angeläget uppdrag av Herren.

Eleverna uppmanades att under sommaren som ligger framför, i mötet med människor t.ex. släktingar och vänner, vara frimodiga och vittna om den Jesus de själva mött.

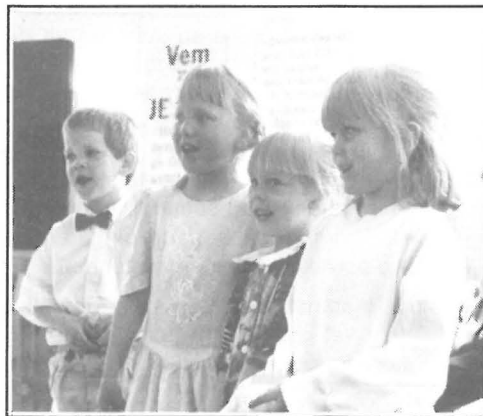
Alla barnen sjöng, från de yngsta i förskolegruppen, till högstadieläverna. Det var en mycket fin stund tillsammans. De yngre eleverna visade upp ett arbete från vårterminen om Jesu liv och eget valda personer ur GT.

Det hela avslutades med saft och kaffe, hembakta kakor och bakelser.

En och annan ballong small för tigt och i fiskdammen "nappade" godispåsar i långa rader. Alla var glada och såg fram emot en solig sommar.

Då nu ännu ett läsår ligger bakom är det bara att konstatera Herren har varit med, i stort och smått!

Tisdagarnas bibelstudium kl. 12.00 för Pilgrimsskolan har berikat under-

Förskolegruppen, Johannes, Magdalena, Jennifer och Elaine, sjunger med inlevelse

visningen avsevärt, och dessutom har vi förmånen att ha både väckelsehistoria och bibelkunskap på schemat med Bibeln som läromedel.

Vi tackar Gud för systrar och bröder som stöder arbetet med undervisningen. Vi tackar Gud för Pilgrimsskolan i församlingens hägn!

TILLBAKA TILL URSPRUNGET!

GÖSTA KARLSSON _____

Eftersom alla mina "profetserier" ute i landet avslutas under söndagen, så är jag oftast hemma måndag. Kan jag, så lyssnar jag då på Bällsta Missionscenters aktuella magasin på närradion. Det har hänt att jag då fått stoff för någon artikel. Så är det också med nedanstående, säger reseevangelist Gösta Karlsson.

Den nu aktuella måndagen spelades en gammal 78-varvsskiva med pingstpionjären T B Barratt. Tala om att bli gripen i hjärteroten, men det blev jag... lindrigt sagt. Först sjöng han sin egen sång ackompanjerad av dottern. Så talade den gamle kämpen. Det var ett tal som brann med himlaeld. Kristuscentrerat - Andefyllt och ämnet, ja, det var himlen. "...intet orent skall där inkomma..." Jag kände mycket väl igen tonen från min ungdoms pingstvitnen. Enkelt - levande - brinnande. Nostalg? Nej, allt annat. Ett väckelserop: "Den som är helig han forfare att helga sig..."

Här kommer den nödvändiga evighetsavgörande delningen in i den kristna församlingen och ... i individens liv. Vi måste ta ställning NU! Trohet till samfundet, gemenskapen *eller* trohet till Gud. Brutna sociala relationer, vänskap, vänkrets. Blir det då inte splittring? Jovisst! Men det är inget nytt på något sätt. Läser man modern väckelsehistoria så ser man att det med nödvändighet har förekommit oupphörligt. Luther bröt med katolicismen, Konrad Grebel med sin ungdomsvän Zwingli och allt det han stod för. Så kommer 1600-talet med ortodoxin med sin iver för "den rena läran"- herrnhutismen och pietismen avlöser i och med det nya århundradet. 1800-talets stora folkväckelse, som vi väl alla hört om, ja den kom sedan. I och med vårt århundrade, 1900-talets inbrytning, så började pingstens vindar att blåsa över en i långa stycken sovande kristenhet.

Beträffande Maranataväckelsen så är det lätt att travestera ett bibelord: "Vem vet om du inte just för en tid som denna har kommit till konungslig värdighet?".

Varför lider man?

Vad jag menar är följande: Som resande bibellärare så möter jag gräsrotsfolket i våra led. Den enorma längtan, so finns, måste och kan kanaliseras. Man lider så av tingens ordning.

Vad längtar man efter och varför lider man? Att i en kort artikel ta upp allt detta är ju omöjligt. Men naturligtvis längtar man intensivt efter det ursprungliga, då inte minst i förkunnelsen. Varför lyser budskapet om Jesu tillkommelse med sin frånvaro? Inom parentes sagt så undrar jag ödmjukt om det kan vara orsaken till den stora besöksfrekvens jag har i mina enkla samlingar. Det är ju mitt huvudämne. Nu om någonsin skulle ju detta predikas och visst sker det, men alltför sällan. Det som skapade våra

stora samlingar i det flydda var ju elden, den andliga elden. Det var fundamentet. Finns inte detta, så hjälper det ju inte med alldeles så formfulländade predikningar av samfundsbetonade predikantskolemodell. Ersätts det som var själva kärnan med efterrapningar från andra, så blir ju resultatet därefter. Den prediko- och mötesmodellen klarar samfund och folkkyrka bättre.

Hur vågar man?

Ett av de gemensamma organen för spridning av evangeliet är ju tidningen Dagen. Vem minns inte 40- och 50-talets "blixtar" på första sidan med signaturen L.P. Samma eld som i Barratts tal. NU DÅ??? När detta skrivs i början av januari 1997, så har nämnda tidning ett mittuppslag, där flera Jesusord citeras om ändens tid. Mästaren talar bland annat om jordbävningar. Så frågar tidningen om det är flera jordbävningar i vår tid än förr. NEJ, svarar man. När man så sökt redovisa att det inte är så, ja då kommer det finstiltat, det gällde ... JAPAN?! Man tror inte sina ögon. Allt det min generations predikanter förkunnat under mer än ett halvt sekel, det river man ner, dessutom med halv-sanningar. HUR VÅGAR MAN? Jag minns just nu så väl vad en pingstpastor sade till mig då jag var en ung evangelist. "Dagen är bra då vi har den *med* oss, men då den tid kommer att vi får den emot oss, då blir det olyckligt för pingstväckelsen." Varför längtar och lider man? Ja, svaret når mig via telefonen och vid samtal med vårt folk i möten och sammankomster.

En församling i Småland skulle aktualisera faran av sprit och knark. Man tog ut bänkar och dylikt i lokalen. Ortens ungdom bjöds in. Men det fanns ett villkor för att få vara med. Man fick inte vara påverkad av droger eller annat. Så kom det en dramagrupp (?) från en annan församling. Det skall ju vara skådespel och bröd nu. Spektaklet börjar och en av de unga systrarna skulle spela berusad med en ölbuk i handen. När hon så raglar omkring där bland de övriga agerande, så kommer en av vakterna och tar henne i armen och säger till henne att "här får du inte vara; där är dörren". Döm om den tillsatte vaktens förvåning när den unga systemen svarar: "...ja, men jag är ju med i dramat..." Ingen kommentar från mig, den får läsaren själv göra. **Dit har vi kommit ... i pingströrelsen.** Elak kritik från min sida? Ingalunda!!! Jag älskar den pingstens väckelse som blev mitt öde, **men jag känner inte igen den.**

Vår tid kännetecknas av de många villolärorna. Har man inte kursen klar, som enskild och församling, är det lätt att komma snett. **Åter till Ordet**, det är vår enda räddning. Vi kommer aldrig igenom framförliggande tider med mindre än att vi har Hjälparen.

Käre vän, sök dig fram till ditt andedop! Läs Nya Testamentet och hämta där den näring, som du så intensivt åtrår ... och behöver. Det finns alltför kraft från höjden. JESUS KOMMER SNART!

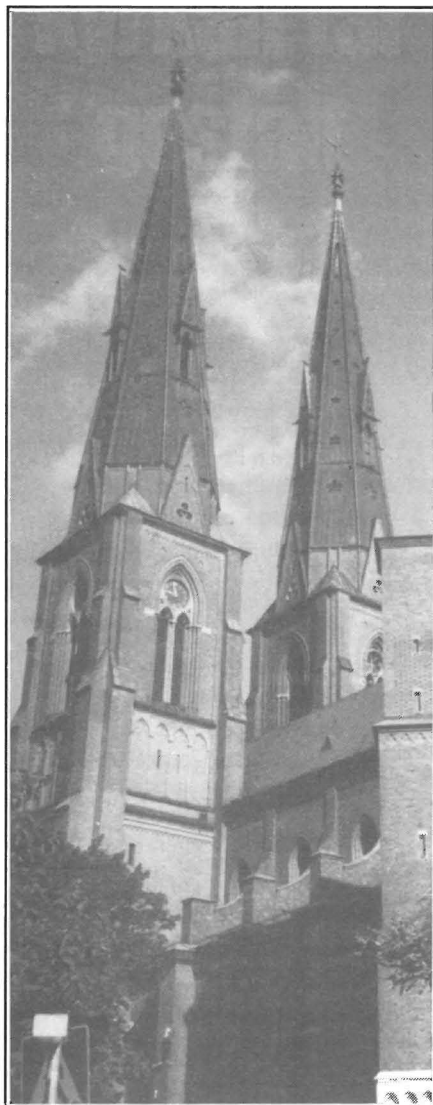
Genom de massdop, som nu började - många väntade dock till dödsstunden - läto människorna sig drivas in i kyrkan, och snart var det nyss så hedniska och förföljande romarriket kristnat! Visserligen var det svårt att upptäcka något *kristet liv* i denna kyrka, och visserligen stred tillvägagångssättet alltigenom mot det av Kristus anbefallda, men det frälsande namnet blev dock känt, och dess livgivande kraft skulle trots allt i sinom tid uppenbaras.

Början var alltså gjord. Den såg emellertid icke löftesrik ut; ty dessa miljoner tvångskristnade buro hela det hedniska väsendet med sig i sina hjärtan, och mången hatade hjärtligt allt vad kyrka hette. På kejsarlig befallning gingo de emellertid med i Herrens hus, och snart funno de, att även kyrkans fester, invigningar och åminnelse dagar kunde ge tillfällen till förlustelse på rent hedniskt vis. Ty sedan man "lyssnat" på predikan, var det i förstone intet, som hindrade, att man började dansa. Och även om dansen tog vilda former - såsom då budet om kejsar Julianus död 363 nådde kyrkorna - så ansågs den i alla fall passande.

Och vid martyrgravarna, dit man vandrade i kvällen, kunde man efter nattvards-offret skåla, leka och synda alldeles som förr. Speciellt utlopp fick dock den hedniska lysten på teatrar, där allfort styggelsen i dess skilda former hade sin tron. - Och helgonen, som genom sitt exempel skulle gripit människorna, blevo ofta för den tanklösa hopen blott kristnade hednagudar eller heroer. De voro bra att ha till hands i nöden, då man kunde anropa dem, men i övrigt ville man icke ha något med dem att skaffa.

Präster, som i regel voro alltför unga och saknade martyrtidens djupa erfarenheter, gingo ofta före med uselt exempel. Och de nykristnade folken kommo genom dem ingalunda i förbindelse med ett nytt och segrande liv utan endast med nya *bud* och *stadgar*, som för dem fingo mystisk och magisk karaktär; följde man dem, användes olyck-korna och förlöpte livet jämnt och lyckosamt - i motsatt fall gick det illa.

Här och var fanns dock en god herde, som drevs av kärlek och brann av nitälskan. För en sådan betydde kyrkans förnedring ett oavåtligt lidande. Några ord, som flutit ur Gregorius av Nasians penna, må vittna: "Vi ... fäktas som en här i dunkelt månsken, vilken icke kan skilja sin trupp från fiendens. Juda är i uppror mot sin Gud. Var finnes en Mose till att bedja, en Samuel till att offra, en Jeremia till att gråta för folket?" - Trots allt sker dock något. Han som nämndes i kyrkorna

Världskyrkan tar gestalt

ROBERT FUR

Den kände teologen, rektorn och författaren beskriver hur kristendomen utvecklades från urkristet församlingliv till etablerad statskyrka med inomvärldsliga intressen och maktresurser.

och trots allt i anda och sanning åkallades i mångt hem, bekände sig dock till sin arma och förnedrade hjord, och surdegskraften verkade. Och så händer det ofattbara, att den romerska staten omärkligen men påtagligt förvandlas. Slavarna befrias, kvinnan får människovärde, barnen utsätts icke längre i skogarna, barmhärtigheten proklameras, kulturbyggnaden får en annan och vackrare fasad.

Den heroiska tiden, när Anden mavnade fram det hjältelika i Guds församling och när längtan efter Herrens tillkomme fyllde allas hjärtan, var dock till ända, och Guds pilgrimer, som blott sökt hårbärge för natten i denna värld, började förvärva fastigheter och ordna för ett längre uppehåll. - Men då behövdes icke blott tempel och griftegårdar utan även ett organiserat prästerskap. Och båda kommo. Hastigt hade avgudahuset brutits ned, snabbt växte templet upp.

Under trångmålstiderna hade pilgrimerna ofta samlats i skogar och öknar eller gömt sig i grottor och katakomber, i många städer hade också små bönehus - troligen ganska lika våra fäders enkla kapell och missionshus - uppförts. De gjordes nu rymligare och byggdes om till kyrkor. Icke så sällan tog man därvid basilikan (d.v.s. det romerska rådhuset) till förebild, någon gång också rotundan. Efterhand växte så en kyrklig byggnadsstil - och jämväl en kyrklig konst - fram. (Den får emellertid större betydelse längre fram i kyrkans historia.)

Det allmänna prästadömet, som i frikyrkans - eller martyrkyrkans - tid betydde så mycket, trängdes nu alltmer i bakgrunden, och klerkerna (av kleros = lott, d.v.s. prästernas lott) trädde fram. Klyftan mellan lekmännen (av laos eller laicus = oinvid, olärd) - folket - och dem vidgades, och de framstodo som ett heligt stånd, i vars hand Gud bland många andra gåvor också lagt löse- och bindenyckeln. Främst stod biskopen (av episcopus = uppsyningsman), som skulle vaka över ett helt stift (ofta bildat av utposter till en stadsförsamling). Men prästen (av presbyteros = äldste) åtnjöt också stort anseende, om han var en kunnig och gudfruktig man.

Mången gång var han emellertid blott en charmör, som framför allt sökte applåder och kvinnogunst. Och då aktades han åtminstone icke av de rättsinniga. - Icke sällan spelade även diakonen (av diakonos = tjänare) en framträdande roll. Genom sin tjänst hade han ju också lättare att vinna folkets öra.

Ur *Pilgrimskyrkan*, Förlaget Filadelfia, 1947. Publiceras med förlagets tillstånd.

GUD ÄR TROFAST!

Strax innan jul '96 fick vi ett chockbesked. Huset som Pilgrimsfolkets Missionscenter hade hyrt i många år, skulle saneras.

Vi var alldeles lamslagna, vad kunde Gud mena med detta?

Pilgrimsfolkets jublar över de nya församlingslokalerna i Oslo.

Vi hade använt mycket tid, medel och krafter för att bygga upp detta hem, och nu stod vi där, utan någon plats att ta vägen till.

Men bönevägen var inte stängd, och vi bad och överlämnade saken till Honom som har all makt i himmel

och på jord - och så väntade vi...

Några veckor därefter fick vi ett erbjudande från en fastighetsmäklare, men det han erbjöd var alldeles för dyrt och litet för litet för oss, så vi måste tacka nej.

Men Gud arbetade och påverkade fastighetsmäklaren, så att han dagen efter avslaget åter ringde oss och erbjöd en större yta - men hur gick det med hyran? Större yta - högre hyra, tänkte vi, men vi hade bett och Gud hade svarat, så vi åkte till ett nytt möte med fastighetsmäklaren.

"Här blir det en trappa från möteslokalen, upp till matsalen". Jan-Egil visar och berättar.

GUD ÄR TROFAST - han hade förberett det så att det följde jobb med det nya erbjudandet.

Några veckor i förväg hade denna firma sagt upp sin städpersonal - kanske det jobbet var något för oss?

Så kom vi in i en helt ny arbets-situation, och det som för oss såg helt omöjligt ut, vände Gud till en underbar välsignelse.

Så har det gått steg för steg; när en dörr stängde, öppnade Gud på ett så speciellt sätt, en ny dörr för oss, så vi förstod att det var något helt nytt och underbart som skulle ske.

Det nya huset innehåller allt vi kunde drömma om; möteslokaler, antikvariat, plats för tryckeri och kopieringscentral, matsal, bostadsrum, plats för rengöringsmaterialet till det nya jobbet och mycket, mycket mer.

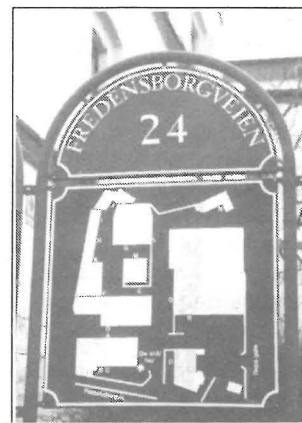
Precis nu i dessa dagar ska vi börja inflyttningen till antikvariatet, därefter möteslokalen, sedan allt det andra.

Vi gläder oss över att få börja ha möten på den nya platsen, och vi har det hoppet till Gud att större ting ska ske. Vi märker när vi är ute på torgmöten att det finns en längtan hos folk efter verkligheten, och vi vet att det är bara Jesus som kan tillfredsställa den längtan. Det samhälle vi ser omkring oss blir bara mer och mer kaotiskt, och människorna går förtvivlade omkring, utan hopp och utan Gud i världen.

Vi vill visa med våra liv och med vår livsstil att det

finns en annan väg att gå för Guds folk på jorden. Därför tror jag också att Jesus, genom sitt eget ord vill bygga upp och förbereda församlingen för den uppgift vi har i ändetiden.

Jesus kommer snart; snart är arbetsdagen slut och vi ska för alltid vara där Jesus är. Så trösten nu varandra med dessa ord!

Missionscentret ligger 10 minuters gångväg från Oslo C.

Inspirationsmöten i Oslo!

Några dagar i vår hade vi åter igen möjlighet att komma tillsammans i Oslo och uppmuntra varandra, syskon från Norge & Sverige.

Jan Egil Hafsaahl hade ett oerhört bibelstudium om de män som stod sysstolösa på torgen, men vilka grep tag i tillfället som gavs dem, även i den elfte timmen, detta som en förebild för oss: Grip tag i tillfället som ges dig av Gud, och han skall ge dig ditt pund på den stora löningsdagen! Detta var ännu en bekräftelse att Guds ord är levande och kraftigt, och det kan fortfarande frälsa och förnya människor som tar emot det med öppna hjärtan.

Paulus Eliasson

Kafferepet blev bönemöte

I bönemötet medan man väntade på kaffe blev Allan andedöpt.

-Jag kände inte att jag gick på jorden utan tyckte jag flög i luften.

En del av Arne Imsens samtal med Allan Ulander i Radio Maranata förmedlas här till MRs läsare.

I ett av Radio Maranatas närradioprogram i Stockholm intervjuade Arne Imsen en nybliven 70-åring. Allan Ulander har varit med i gemenskapen på Bällsta Missionscenter i några år nu. Han trivs mycket bra och finner sig väl tillrätta, alldeles särskilt när han ibland får vittna, samtala med eller självärda människor som bor på hotellet. Det ges alltid tillfälle att säga något om Jesus när man sammanträffar med människor i hotellets reception där Allan ofta sitter.

Du har vid något tillfälle berättat att under tiden du var i Stockholm, innan du blev frälst, knappt hade en sång för natten?

Jag var uteliggare i Stockholm i tio år. Under hela denna tid låg jag inte i en sång en enda natt. Jag var så nersupen att ingen ville ha med mig att göra. Så länge jag orkade jobbade jag på ett ställe som hette Albano - en skrotfirma - och där fick vi pengar varje kväll.

Där var samma slags folk som det jag var, så det blev bara sprit för slantarna vi förtjänade.

Så fort du fick pengar gick de till sprit. Då var du verkligen förslavad. Hade du förlorat ditt hem?

Jag hade bott hos mamma, men åkt till Stockholm för att jobba och blev så in-dragen i detta spritmissbruk. I många år var jag efterlyst av mamma, men ingen fick tag i mig, jag höll mig undan.

Men en dag kom jag till Centralen och hann inte innanför dörren förrän två poliser högg tag i mig. De tog mig in i en dusch och gjorde mig ren och jag fick nya kläder. Så fick jag en biljett hem till

Junsele och de följde mig till Uppsala för att se att jag verkligen kom med tåget. Det var min räddning. Då var jag 32 år.

På något sätt hade jag under hela tiden barnatron kvar. När vi barn var små bad mamma alltid kvällsbönen med oss. Det fanns något längst därinne kvar. Och jag vågade inte gå på något möte för då hade jag nog blivit frälst tidigare.

Sedan kom du på ett möte - hur blev du frälst?

Det var så att två f.d. kamrater till mig bjöd på surströmmingsskiva och det slutade med slagsmål. På den tiden var jag stark och höll den ene under bordet och den andre försvann en stund.

Han kom tillbaka. Han var skomakare och skar upp ena låret på mig med sin skomakarkniv. Sen låste de in mig.

Så du blev knivskuren?

Jag spräckte dörren och när jag kom ut stod de på var sin sida om dörren och angrep mig. Den ene hade ett vedträ eller nåt sånt och slog mig över nacken. Jag klarade upp det och tog en dörrskrapa och slog omkring mig och då stack de därifrån. Sen gick jag ner till vägen och det kom en taxi som körde till sjukhuset där jag blev ihopsydd.

På vägen hem gick jag förbi Filadelfia i Junsele. De hade en högtalare på väggen och sången "Löftena kunna ej svika" strömmade ut från mötet. Den sången har jag alltid varit förtjust i sedan dess. Jag blev frälst i mötet och - pang bom, befriad från allt det gamla.

Kunde församlingen acceptera dig?
Jajamän, de tog emot mig på alla vis.

De bad för dig och du började själv bedja?

Jajamän. Det gick några veckor och vi var på bönedag. Klockan elva skulle vi till en syster och dricka kaffe. Då föreslog en äldstebroder, min morbror, att vi skulle bedja medan vi väntade på kaffet. Men då protesterade jag. Vi hade ju stått på knä hela förmiddagen.

Jag böjde i alla fall knä. Och där förstär du, blev jag andedöpt. En och en halv timme var jag helt borta och vaknade sedan uppe på vinden. Där stod jag framför en spegel med upplyfta händer och grät. Det var en mycket mäktig upplevelse. Jag kom bort från mig själv. Och sedan den dagen har jag aldrig känt någon som helst dragning till spriten.

Frälsningsupplevelsen för Allan skedde i ett väckelsemöte. I radioprogrammet samtalas Arne Imsen och Allan Ulander om väckelsemöten, vad som kännetecknar dem och vilka inslag de har. Allan säger: "I bra väckelsemöten känns det nästan som om man ville ryckas upp till himlen.

Om du skulle ge ett program för ett väckelsemöte som du skulle vilja ha det, hur skulle det vara?

Först och främst vill jag höra Arne Imsen predika. En smord predikan är viktig, men också mycket sång. Att höra riktigt fina sånger och även kunna sjunga med själv, det är inspirerande.

Vad har du för speciella sånger som du mer än andra gläds åt?

Det är gamla sånger. "Löftena kunna ej svika", "Gud är trofast" bland andra.

Allan sjunger själv också. Ofta i mötena på Bällsta Missionscenter sjunger han solo. I radioprogrammet fick lyssnarna också höra Allan sjunga. Han säger lite blygsamt:

"Nån sångare är jag inte, men det är viktigt att bära fram det man har på sitt hjärta. Den gången jag sjöng första gången på sommarkonferensen var jag väldigt nervös."

Vi väntar ju Jesus Kristus - vi ska flytta hem. Finns det här hoppet levande?

Ja, det gör det.

Bortom all svaghet och bräcklighet. Finns det ett evigt hem?

Man blir lite ledsen ibland när liksom kroppen försvinner och man inte orkar. Men jag vet ju att något bättre väntar.

Allan har ett levande hopp - han väntar Jesus Kristus. Och han kommer snart för att hämta dem som hör honom till.

MYTEN OM "JUNGFRU MARIA"

ARNE BJÖRKMAN _____

Hela världen är full av osanna myter och spekulationer, hopspunna av Lögnens ande. Det finns faktiskt människor vilka bekänner sig som kristna eller frälsta men ändå i vissa avseenden är styrda av Lögnens fader, Satan. Medvetet eller omedvetet tror de på en osanning. "Sions Vises protokoll", ett ökänt falsarium om judarnas världserövrarplaner, är t.ex. en sådan stor, ihållande lögn, som även en del kristna envist och krampaktigt håller fast vid. De tillåter inte sanningen att få något utrymme.

En ihärdig lögn som snärjer en hel värld av kyrkliga människor är den stora myten om Jesus mor Maria. Det är en så kallad "helig" lögn. Och ve den som vågar gå emot den lögnen.

Sommaren -90 reste jag med ett evangelisationeteam till det ärkekatolska Polen. Vi skulle sprida frälsningsbudskapet. Resan började med en ilfärd från Mellansverige till Ystad, där vi embarkerade färjan till Swinoujcie.

Efter några dagars möten i Stettin for vi vidare till den ombesjungna stan Warszawa. En tid senare fortsatte vi genom Polen till Lublin, nära den ryska gränsen. I utkanten av stan ligger Majdanek, som en gång var ett förintelsläger. Majdanek var det första dödslägre, som befriades av allierade (sovjetiska) trupper under slutet av det andra världskriget. En lögn - Sions Vises protokoll - betydde en hel del för både judehatets och dödslägrens uppkomst. Där ser man hur satanisk en stor lögn är.

Men det är inte Lublin och den f.d. underjordiska pingstförsamlingen vi gästade där och samarbetade med jag ska berätta om, utan om mitt möte med en katolsk präst, som blev mycket störd i sitt dogmatiska nit av att vi vågade gå emot den ytterst lögnaktiga myten om "jungfru Maria".

Kvinnan Maria känner vi till från Nya testamentet. Hon var en helt vanlig dödlig kvinna, som blev utvald av Gud att föda Jesus. Maria födde även flera barn efter Jesus. I Matteus trettonde kapitel kan vi läsa om att hon hade fem söner

och ett antal döttrar.

Då Maria blev gravid med Jesus var hon jungfrulig oskuld. Men efter jungfrufödseln var den jungfruliga tiden över för henne. Men sedan har Lögnens ande skapat en religiös myt omkring kvinnan Maria, där det påstås att Maria var, förblev och är "Jungfru Maria". Katolska kyrkan menar att Maria är "Himlarnas drottning". Och därför ska katolikerna hylla, dyrka och tillbedja henne, eftersom "all nåd kommer till oss från vår Himelska moder". (Luis Padrosa)

En vacker försommardag ställde vi som vi brukade upp mikrofonen och de starka högtalarna i ett av Warszawas bostadsområden. Som vanligt samlades mycket folk, mest barn, omkring oss för att lyssna till sångerna och vittnesbörden. Och många vuxna ställde sig på balkongerna och i fönstren för att höra, nyfikna och kanske lite undrande.

Plötsligt stod han - påvens kontrollande - mitt ibland oss. Han dök upp i hela sin svarta köttsliga gestalt bara för att en i teamet hade vittnat om sanningen. De hyperkänsliga orden lydde:

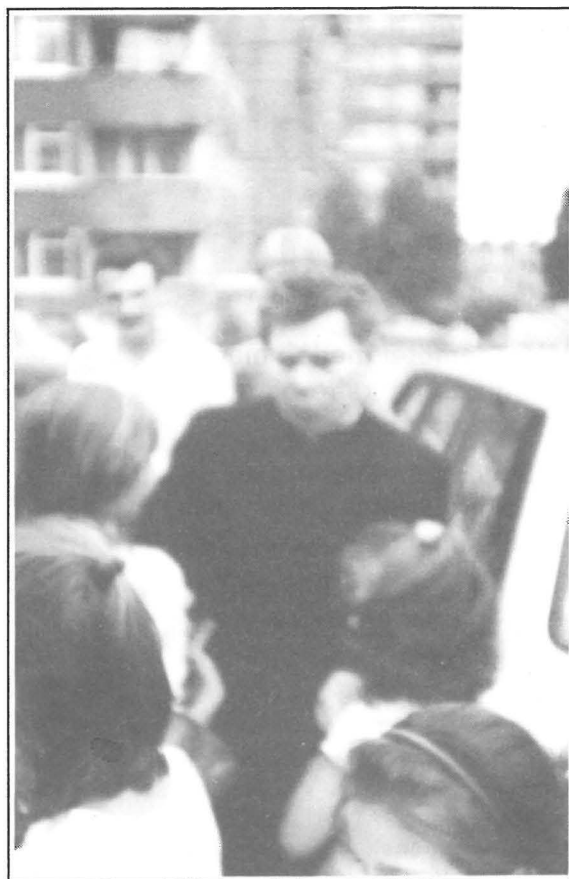
- Ni ska inte be till Maria, utan till Jesus.

Inte vet jag varifrån prästen kom, han hade inte synts till tidigare. Han liksom bara dök upp.

Den katolska kyrkan skakades tydligen i sina grundvalar av sanningens ord. Nio små sanna ord och en präst kom farande som skjuten ur en kanon, rasande och bistert katolsk. Nu skulle han minsann ta itu med dem som hade oförsämdheten att säga sanningen om lögnen och ljumheten.

- Ni får inte säga någonting mot Maria! röt han med höga brösttoner i sin religiösa nitälskan.

Mitt i den katolska upprördheten drog jag fram min nyinköpta lilla billiga ryska kamera. (Min fina japanska automatiska

En försommardag i Warszawa. Påvens kontrollande i svart rock fångad i en rysk billig kamera, utan skärpeinställning.

hade gått sönder.) Den ryska billiga hade inte automatisk skärpeinställning, vilket jag i hastigheten glömde bort. Resultatet blev därefter. Upp med kameran och det sa "klick" och jag hade påvens lille svarte i lådan. Han blev oklar i konturerna. Det kan ni se på bilden. Tolka det symboliskt om ni vill!

Nu vändes den svartes vrede mot mig personligen. Han krävde att få filmrullen jag hade i kameran. Med hjälp av vår polske tolk utspann sig nu en liten diskussion. Den slutade inte förrän jag föreslog att polisen skulle få avgöra tvisten. Då backade prästen. Så försvann han lika plötsligt som han dykt upp. Den här gången dök han kanske ned. Med sig tog han sin lögnaktiga Maria-myt.

Det var intressant och lärorikt att iakttä vilken påverkan prästens uppdykande hade på åhörarna. De greps av Fruktans ande. Snabbt drog de sig undan från balkonger och fönster. Och de glada barnen som omsvärmade oss fick med ens ett skrämt och avvaktande uttryck i ögonen. Kanske var vi farliga villolärare, eftersom prästen tog itu med oss.

Så nog har Lögnens ande stor makt att påverka människornas sinnen. Men som kristna är vi kallade att leva i Sanningen.

Församlingens slutfrälsning

- var finns förkunnelsen om tillkommelsens verklighet?

JACK WILSON _____

Jack Wilson bor i Väröbacka på Väst-kusten. Med pennan som vapen kämpar han för evangelium.

Dagarna efter trettonhelgen gjorde jag en betraktelse över de senaste årens gudstjänster från våra stats- och frikyrkor, lokalt som Radio-TV sänt. När jag då försiktigt summerar de olika förkunnarnas predikningar tvingas jag tyvärr att med visst vemod konstatera dess ensidiga budskap.

* * *

Att Jesus Kristus alltid skall vara huvudpersonen och centralgestalten är naturligtvis ett axiom om det över huvud taget skall kunna kallas gudstjänst. Men att predikan om synd, rättfärdighet och dom tillhör sällsyntheterna i dagens budskap vågar man utan svårigheter påstå. Att Jesus är Guds kärlek, förlåter och frälser syndare, har förbarmande och skall uppväcka de frälsta på den yttersta dagen osv - det vet de flesta. Därför måste dessa grunder flätas in i en mera kraftfull undervisning där hela Guds rådslut får komma till sin rätt. Paulus hade "inte varit rädd för att delge hela Guds plan" för att vägleda oss att göra detsamma. Detta är ett allvarligt observandum, som vi läser i Apg. 20:26-27.

* * *

Med detta i minnet infinner sig genast tanken på denna artikels rubrik - BORTRYCKANDET. Denna hemlighet och detta mysterium omtalas på många ställen i Bibeln, inte minst i 1 Kor. 15 och 1 Tess. 4. Jesus själv nämner det som en verklighet och en parentes i Matt. 24:40-41. Paulus hade av Herren fått i

uppdrag att utförligare förmedla detta mysterium till de kristna tills evakueringen är ett faktum.

Men var är efterföljelsen från Guds församling att lyda och föra detta viktiga budskap vidare till våra medmänniskor? Som kristna förkunnare och lekmän bör vi rannsaka våra samveten i ljuset av Guds ord och lägga om kursen. Det håller inte måttet att dölja de bibliska grundfundamenten och sanningarna för oss själva och en sekulariserad värld. Det kan aldrig utlösa någon väckelse från Gud när Guds eviga budskap blir inlindat och kvävt i religiös bomull. Vi skall inte vara saltstoder, utan ett LIVGIVANDE SALT, som inhämtas från saltets substans - Herren Jesus Kristus.

* * *

Under alla mina år som kristen har jag hört mycket få predikningar om de eskatologiska tingen och i synnerhet om Jesu tillkommelse. VARFÖR? På ställda frågor i saken kan svaren i stort sett sammanfattas som följer: "Vi vill inte skrämma bort folk från våra kyrkor och samfund genom kontroversiella domspredikningar. Och för resten är det så många uppfattningar och tolkningar av dessa tingens ordning, så det är att närmast betrakta som fruktlöst." Jaså!? Men vad har du då själv för uppfattning om saken och vad svarar du en eventuell sökare, som ställer någon fråga angående vad Bibeln säger om den tid vi lever i och dess utveckling? Frågar man för-synt. "Ja, jag vill inte närmare gå in i detalj, men Uppenbarelsesboken och gammaltestamentliga förebilder, som det sägs, behandlar med all säkerhet

förfluten tid med andlig innebörd och är inget att fördjupa sig i, det är enbart evangelierna som är av intresse och aktuella i vissa avseenden".

* * *

Detta synsätt accepterar man och låter sig nöja. När man hör sådana uttalanden från de kristna leden, behöver man inte förundra sig över utebliven väckelse där bärarna av saltet inte orkar bära det. Man tvingas lämna dessa människor med bedrövelse och sorg i sitt inre. Att tala dem till rätta i kärlek är bland det svåraste som finns. Men vi får därför aldrig glömma dem i våra böner. Någon av dem kan vakna upp till besinning och få sitt liv förvandlat. Vi måste lägga på minnet, att det är vad vi gör för Gud här och nu som kommer att ligga till grund för vår evighet. Ett glädjefyllt kristenliv inträder först när den frälsta människan har daglig kontakt med Gud i bön och bibelläsning där inriktningen är angiven. Detta är Herrens innersta längtan och önskan till oss alla. Försummelse av nämnda slag kan resultera i att vi hamnar på villospår till andlig undernäring.

* * *

Det finns ingen anledning till religiös tråkighet när universums Skapare står vid din och min sida i alla väder. Alltså är kursriktningen en gång för alla utlagd till rätt destination om vi låter Mästarlotsen hålla i rodet vid passagen in genom hamninloppet.

I kärlek och nåd förmedlat.

KATOLICISMEN...

Forts från sid 5

kyrkan. Vad som tidigare aldrig förekommit, biskopliga försoningsresor till Rom för att fira gudstjänst, tillbedja och omfamna påven tjsar dagen sina läsare med. Tidningens dåvarande chefredaktör och ansvarige utgivare har dessutom mycket att berätta om den dialog, som numera pågår sedan flera årtionden tillbaka mellan katolska kyrkan och den internationella pingströrelsen och som har lett till ömsesidig förståelse och konkret samarbete.

Förändringarna i det ekumeniska landskapet är efter katolicismens framryckningar många och stora. Några milstolpar på vägen mot en enad kristenhet markerar hur kursen läggs om och rāmärken flyttas. Missionsbanērets översikt (i facsimile på sid 5) är förträfflig och stämmer till eftertanke.

"Vatikanen släpper sektstämpeln över pingst", får vi veta och

påven har sökt efter områden där vi kan samarbeta. Vi har säkerligen lärt oss under de senaste åren att bedja tillsammans, vi har samarbetat i samhällsfrågor av typen aborter och ibland om mänskliga rättigheter. Detta är områden där vi kan arbeta tillsammans och bedja tillsammans. Vi behöver då inte nödvändigtvis backa upp varandras läror, men vi kan samarbeta. I dialogen söker vi belysa möjliga områden där fortsatt samarbete och kanske också bygga upp vidare relationer.

Ur vilken kalk har dessa båda samsarbetspartner druckit? Att det handlar om berusning är väl helt uppenbart!

Tidningen ger också stort utrymme åt kyrkliga företrädares anatema över det de irriterat och mycket indignerat stämpelar såsom attackevangelisation.

Evangelisk mission i katolska länder brännmärks såsom sekteristisk proselytism, där "stöld av får" från den katolska kyrkan rättfärdigas. Sådant kallar man omvändelse fastän det i själva verket bara är en omflyttning av fåren, rasar kyrkans talesmän hotfullt. Tidningen Dagen har inga egna kritiska kommentarer till förmedlingen av dessa aggressiva överfall.

Denna kyrka har djup av mystik och hemlighet över sig. Annars skulle pokulationen vara helt otänkbar. Den för-

trollar och paralyserar. En mycket erfaren och kunnig fd katolsk präst går så långt att han slår fast att katolicism inte är kristendom utan fastmer hedendom. Detta vet varje vaken väckelsekristen bibelläsare! Det måste få konsekvenser.

En annan fd katolsk präst med inblick i och stor erfarenhet av det katolska systemet motiverar och uttrycker det klart och tydligt:

För en evangelisk kristen är det omöjligt att ha gemenskap med en kyrka, som kämpar för läror, som inte bara är obibliska, utan antibibliska.

Nu säger någon: "Men Rom håller på att förvandlas!" Javisst - i praktiskt men inte i läromässigt hänseende. Med avseende på dogmer finns ingen förändring. Kyrkan kan icke modifiera sin lära utan att frågå sitt mest proklamerade och dyrbara anspråk att vara "semper idem", alltid densamma. Läror som förvandlats till dogmer, är oföränderliga, och många av dessa dogmer är uppenbart motsatta evangeliet, som vi icke kan offra utan att blottställa oss.

Rom förefaller att göra eftergifter på det rent praktiska området för att dra till sig de avsöndrade bröderna (en sektor långt större, än vad många av oss föreställer sig). Det är också inställt på att ej utföra nya, obibliska dogmer för att ej framhålla eller betona skilsmässan. Enligt kardinal Bea är "doktrinära eftergifter utanför ämnet".

Dessa fakta borde vara kända för hela den kristna opinionen. Men verkligheten är, tragiskt nog, en annan, som författaren Natan Odenvik uttrycker det:

Stor okunnighet råder även bland vårt folk rörande katolicismens verkliga ansikte. Att så pass många sneglar åt Rom och tilltalar av påvedömetts ståt och yttre maktställning, kan skrivas på okunnighetens konto.

Ingen förnekar att det finns villfarelser också i vår tid, men det är sådana som exempelvis Jehovas vittnen, mormoner och Christian Science. Sådana religiösa avarter har man redo att bekämpa tillsammans. Hur många avslöjande volymer om Jehovas vittnen har inte getts ut under åren! Varför så tyst mot den villfarelse, som mer än någon annan leder människorna bort från bibelns frälsningslära och in i hedniskt mörker, och samtidigt så hänfödda över världskyrkans utomordentliga härlighet och prakt?

Forts. nästa nr.

MÄRKLIGT...

Forts från sid 13

Reportern uppehöll sig vid att Nalen varit Stockholms stora ineställe som danspalats på femtioalet, och samtalade litet med en känd musiker om hur hans dansbandsorkester bidrog till dess popularitet i ungdomsvärlden på den tiden. Man uttryckte förhoppning om att Nalen skulle återinvigas som nöjespalats. Det får inte ske! LP-stiftelsens trettioåriga insats där, nämndes endast i förbigående.

NYLIGEN LÄSTE JAG också om att Dagengruppens förlag eventuellt kommer att försäljas - till Verbum? Dagen har i skrivande stund inte förmedlat denna häpnadsväckande information till tidningens läsare och ägare - pingstfolket. Tanken att det förlag som hette Filadelfia nu skulle kunna förhandlas bort till statskyrkans dito, är outhärdlig. Det är mer än en "ideologisk kullerbytta". Spontant får man intrycket av att avvecklingen pekar mot prisgivning.

Processen kan säkerligen förklaras med ekonomiska termer, men har en helt annan grundorsak, som förvisso inte löses med bättre finanser.

Det obesvarade brevet och vad som därefter följde, blev orsak till denna polemiska artikel i tidningen Midnattsropet. Det är beklagligt att tjugo år inte har räckt till för att förhindra katastrofen, trots många varningssignaler.

I BOKEN "BANNLYST FRIHET" skriver Arne Imsen:

Ett annonsmanus 60 x 60 mm, som vi tillställde Dagen, med texten: "Bo bra - åt gott", slängdes i papperskorgen utan att annonsören ens informerades om åtgärden. Det var det året tidningen Dagen fick presstödet uppjusterat med bortåt 100%...

Tungt arbete, många kval och åtskilliga besvikelser har lutrat oss för vår historiska mission till kristenhetens fromma. Att inte få annonsera hotell, taxi, servering och gatumök i en kristen dagstidning är förödande. Det gamla allaktivitetshuset var dock, så länge det fick fungera i människokärlekens tjänst, en oas i öknen.

Denna enorma insats, med dess utomordentliga resultat i knark- och porrkvarteren, var tabu för den kristna rikstidningen." (Arne Imsen, Bannlyst Frihet)

MidnattsROPET

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BOX 201 34 161 02 BROMMA
TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39
E-Mailadress:
maranata.stockholm@crossnet.se

ANSVARIG UTGIVARE Arne Imsen

I REDAKTIONEN

Stina Fridolfsson, Ulla Näsholm,
Arne Björkman

TRYCK: BMC-tryck, Bromma
Mikael Eliasson, Emanuel
Johansson, Paulus Eliasson

Sändes fritt!

Meddela redaktionen
namn och adress.

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5
Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker
skriftligt till redaktionen.

Reflektion över "Bannlyst Frihet"

BARBRO SCHRÖDER

- Varje levande kristen måste läsa den!

Så säger Barbro Schröder, Göteborg som nyligen läst Arne Imsens bok, "Bannlyst Frihet". Här ger hon en personligt färgad och originellt vinklad recension.

Färdiga lekplatser till barnen löser inga lekproblem. Under alla år har jag sett att dessa lekplatser inte brukas särskilt länge av ungarna. De söker sig till mer spännande platser - finns det en skog i närheten då är de där.

På samma sätt är det med det andliga sökandet.

Färdiga gudstjänster och kyrkor ger inget till en frisk sökande själ, den söker och vill upptäcka. Det friska och det nya.

Av egen erfarenhet med kyrkoliv bakom mig och sedan en radikal frälsningsupplevelse med dop och andedop i en levande Maranataförsamling, vet jag det.

Det var därför jag blev bestört då jag började läsa boken "Bannlyst Frihet" av Arne Imsen.

Hur kunde jag ha missat den som varje levande kristen måste läsa för att få information. Kan detta verkligen vara sant, frågar man sig. Ja, det är sant. Jag var med på den tiden, men var nyfrälst och förstod inte riktigt vad som hände då.

Kan en väckelse som pingstväckelsen bli en pingströrelse och är alla där hemma-blinda?

Jag vet att som kristen kan jag inte döma dem, men har de inget samvete, läser de inte bibeln?

Jag önskar att denna bok skulle läsas av de predikanter och ledare i pingstväckelsen (rörelsen) som ännu har livet - det andliga - i

behåll. Vad var det Jesus sa? "Om dessa tiga skola stenarna ropa".

Vi är många som blivit frälsta i Maranataväckelsen och är bevarade i tron än i denna dag. Jag garanterar att ingen av oss hade trivts på den färdiga "lekplatsen". Vi kom direkt från icke frikyrkliga sammanhang och då dög inget annat än Jesus och hans ord. Hur kan tidningen Dagen döma oss så att inte vår maranataförsamling får räknas, vi är ju födda där!

Jag ska ta ett exempel. När vi under många år bodde på en liten ort i norra Sverige, var den enda kontakt vi hade med yttrevärlden dagstidningarna med dess mötesannonser på lördagarna. För att få veta vad som hände prenumererade vi på tidningen Dagen i tro att där se maranataannonserna, men de uteblev. Vi hade även Hemmets Vän och där såg vi ibland Pilgrimshems annons om hotellet och annonsering om olika Maranatakonferenser.

Naturligtvis blev vi ej bestående prenumeranter på tidningen Dagen, trots att den har en policy att den läses av kristna i hela landet!

MARANATA...

Forts från sid 9

Sions fångar, som hade så svårt att sjunga sitt hemlands sånger i det främmande landet, få stämma sina harpor till en ny sång.

Den sjuke brodern, som låg i svåra plågor, sade medan smärtan marterade hans kropp: "Det är inte så långt kvar. Jag är snart hemma."

Och den matta blicken lyste...

Den gamla kvinnan, som ensam var lämnad kvar sedan alla hennes kära flyttat hem, fröjdade sig åt hoppet att snart få återse dem, som nu sova under den gröna kullen.

Den unga flickan, som i det ogudaktiga hemmet får leva som en martyr för sin Herre, längtar efter den stund, då han skall hämta henne från lidandet här nere till sällheten däruppe.

Men det är icke blott från lidandet och sorgen, som den dagen skall bringa för-

lossning. Det som mest plågar Guds barn är synden. Om vi icke vilja synda, om vi längta efter renhet och helighet, vill stoftet dock så ofta besudla oss under vår vandring.

"Vad jag längtar efter den dag, då vi för alltid slutat synda! Då renhetens glans aldrig mer skall lämna vår vita dräkt. Då vi för evigt äro Kristus lika." Så skrev en gång en helgad själ. Samma längtan bor i varje hjärta, som hör Herren till.

När Jesus lämnade sina lärjungar, lovade han att en gång komma tillbaka och hämta dem till sig. "Om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall jag dock komma igen och taga eder till mig, ty jag vill att där jag är där skolen I ock vara."

Mästaren visste att hans lärjungar skulle bli hemlösa på jorden. Deras väg skulle bli pilgrimens väg genom öknen; deras liv skulle bli främlingens liv i ett främmande land. Ju mera helt vi leva för Gud, dess djupare få vi känna detta främlingsskap. De heligaste som vandrat genom tiden, ha varit ensamma, oförstådda främlingar.

Men detta främlingsskap är ej evigt. När Kristus kommer, skola portarna öppnas till det eviga hemmet. Och "vad intet öga har sett och intet öra har hört och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, har Gud berett åt dem, som älska honom."

En kvinna, som under många år vistats i främmande land, kom en gång hem för att besöka sitt fosterland. När båten lade till i Göteborgs hamn och hon fick beträda jorden i sitt hemland, blev hon så överväldigad av rörelse, att hon föll på knä och kysste de smutsiga gatstenarna. En mäktig känsla hade gripit henne: "Jag är hemma."

Hemlängtan är en av de största verkligheterna i Guds församling. Jesu brud är så fattig att hon icke äger något hem på jorden. Därför går hon i främlingslandet bedjande helgonens och martyrernas bön: "Marana ta! - Kom snart, Herre Jesus!"

Ett apostoliskt tidevarv, *Hemmets Vän*s förlag, 1929. Publiceras med förlagets tillstånd.

Ännu ett nådens år från Herren

MARANATA församlingen i Stockholm inbjuder till **SOMMARKONFERENS** **19-27 juli '97**

KATOLICISMEN - ändetidens fördärvbringande världsvärde - religiöst, politiskt, kulturellt och ekonomiskt

ARNE IMSEN, Doris Diaz fr Dominikanska rep. Nixon Issangya fr Tanzania, Jan-Egil Hafsahl, Kjell Roos, Gösta Karlsson tillsammans med Maranatavitnarna från när och fjärran

Bibelstudier, väckelse-, frigörelse- och missionsmöten, bön och lovsång, evangelisation.

Gemenskap utan obibliska klass- ålders- och könsskillnader! **Nya Testamentets offerprincip!**

Hålltider dagligen:
11, 15 och 19.00

Adress: **Bällstavägen 100**
Box 201 34, 161 02 Bromma

Info & anm: **08-98 56 83**, Fax: **08-98 21 39**
E-mail: **maranata.stockholm@crossnet.se**

Kristus, han som är denna sin kropps Frälsare

Evangelium i tal och ton!

Undervisning

Vad är Katolska kyrkan?

Radioprogram. Arne Imsen, m. fl.

- ☐ **Del 1: Satans djupheter, Skökan, Antikrist, Babylon**
- ☐ **Del 2: Katolicismen som tids fenomen.**
- ☐ **Del 3: Religionsfrihet, islam, katolicism, nazism, avlat.**

Bidragsmiljoner till döds!

Radioprogram. Arne Imsen, m. fl.

- ☐ **Del 1**
- ☐ **Del 2**
- ☐ **Del 3**

Vart leder EU?

- ☐ Bibelstudium av Arne Imsen

Påskkonferensen '97

Tisd 970325

- ☐ 12.00 Trons segerkraft
Bibelstudium, Hans Lindelöv
- ☐ 19.00 Likbildas med Jesus
Bibelstudium, Arne Imsen

Onsd 970326

- ☐ 12.00 Noas uppdrag
Bibelstudium, Berno Widén
- ☐ 19.30 Väckelsemöte direktsänt i Ra-

dio Maranata. Arne Imsen m fl

Skärtorsdag 970327

- ☐ 10.00 Att följa Jesus
Bibelstudium, Folke Jacobson
- ☐ 12.00 Josua och Kaleb
Bibelstudium, Hans Lindelöv
- ☐ 19.00 Jesu död. Getsemanestund,
Arne Imsen

Långfredag 970328

- ☐ 11.00 Nitälskan för Guds hus
Predikan, Folke Jacobson
- ☐ 19.00 Väckelsemöte. Kjell Roos m.fl.

Påskafton 70329

- ☐ 19.00 Väckelsemöte. Kjell Roos,
Arne Imsen, m.fl.

Påskdagen 970330

- ☐ 11.00 Strid för sanningen!
Predikan, Folke Jacobson
- ☐ 19.00 Vägen till sann frigörelse.

Väckelsemöte. Kjell Roos, Arne Imsen,
m.fl.

Annandag påsk 970331

- ☐ 11.00 Jesus är Kristus!
Predikan, Hans Lindelöv
- ☐ 19.00 Väckelsemöte, direktsänt i Ra-
dio Maranata. Bertil Fredriksson, Leif
Löfgren, Folke Jacobson, m.fl.

Pingstmöten

Pingstafton 970517

- ☐ 19.00 Väckelsemöte Kjell Roos, mfl

Pingstdagen 970518

- ☐ 11.00 Inte *fira*, men *leva* pingst! Arne Imsen predikar
- ☐ 15.00 Inte *väckelse*, utan *Jesus!*
Arne Imsen

Annandag pingst 970519

- ☐ 15.00 Se på Jesus! Arne Imsen
- ☐ 18.00 Väckelsemöte, direkt över
Radio Maranata. Arne Imsen m.fl.

Sång & musik

**Live-inspelad församlingssång från
70- och 80-talet**

- ☐ "JESUS KOMMER"
- ☐ "ANDEN HAR SÄNT OSS BUD"
- ☐ "OCH JAG SKALL STÄMMA IN I
SÅNGEN"
- ☐ "O DU GUDS KÄRE SON"
- ☐ "DET GAMLA EVANGELIET"

Live-inspelningar under 90-talet

- ☐ "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL"
- ☐ "VI SKA SE HONOM PÅ SKYARNA"

Varje kassett endast 10:- + porto

(självkostnadspris, OBS! vissa möten
är 2 kassetter)

Beställs från:

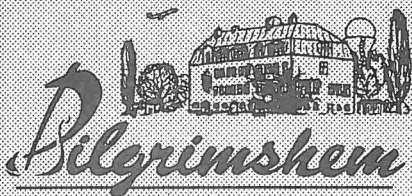
Bällsta Media Center,
Box 201 34, 161 02 BROMMA,

Tel: 08-98 56 83, fax, 08-98 21 39

**Maranata-
församlingen
i Stockholm
inbjuder till
bibelskola
på Bällsta**

11 okt - 2 nov

Se annons
i nästa nr.

Hotell & Vandrarhem

**1/2 landningsbana
från Bromma flyg!**

E. 495:- inkl frukost
D. 595:- inkl frukost
V-hem 150:- /bädd

Bällstav. 100, Bromma (vid grind B)

08-627 55 55

-För prisets och miljöns skull!

RADIO MARANATA

sänder nu åter i
GÖTEBORG

Må, ti 18⁰⁰-18³⁰

94,9 Mhz

...och som vanligt i

STOCKHOLM

Må-sö 8⁰⁰, må, on 18⁰⁰

88 & 91,1 Mhz

...och snart i **UPPSALA!**

På INTERNET forceras Dagens CENSURVALL!

WWW @ @ @ WWW @ @ @ WWW @ @ @ WWW @ @ @ WWW @ @ @

Detta Crossnetinlägg är svar till en uppretad läsare av MidnattsRopet. Han har aldrig beställt detta "obscuranta och imbecilla" blad, ryter han.

Hela vårt mediautbud har från begynnelsen präglats av en mycket tydlig och dominerande signal. Basunstöta har centerats omkring budskapet om Jesu tillkommelse!!! Vår policy har därför under hela vår historia varit att i lydnad och respekt för Uppdragsgivaren utan profit och kommersiell marknadsföring producera och kolportera ut kunskap om pionjärtidens personer, händelser och biografier.

Denna policy att i första hand sprida kunskap om förutsägelser som blivit samtidshistoria är fortfarande våra mediers motiv, perspektiv och mål. Vår iver - andras anatema?!

Vem och vad det är, som står för det obscuranta och imbecilla i detta genuint väckelsekristna koncept med dess koncentrerade, angelägna, väckande, uppbyggande och mycket hoppingivande budskap, utan kyrkopolitiska aspirationer, är en gåta.

Är det T B Barratt, Severin Larsen, Lewi Pethrus, Harald Gustafsson, Gustaf F Johnson, Rein Seehus, N P Wetterlund, C G Hjelm, O L Björk, John Ongman, Paul Ongman, Alvar Lindskog, Ragnar Ljungkvist, Sven Lidman, Henning Thulin, Frank Mangs, Algot Nicklasson, Gösta Karlson och många, många flera gudstjänare, som fått stort utrymme i tidningen Midnattsropet, just därför att de fortfarande ger rost och tydlighet åt den tabubelagda undervisningen om det som var från begynnelsen? Eller - är det närgångna och påflugna legala eller förment illegala metoder? Eller - kontroversiellt agerande, litterär stil med omaskerade analyser och nakna sanningar och definitioner för att renodla pingstväckelsens unika budskap?

Kan nedanstående begrepp fungera som okryptiska markörer för att hjälpa till med orienteringen:

Evangelii Härold, EH, Petrus, Något för Alla.

För resten, *hur* och *varför* kom veckomagasinet Petrus till? Vad representerar det organet för "materia"? Och hur marknadsförs den tidningen och dess bilaga?

Bibliskt månadshäfte, Den Kristne, Alla tiders Ledare, Alla Ledare.

Barnens Härold, Vips, Zebra, Tabasco, Zalt.

TV-Inters populistiska programutbud och tidningen Dagens pokulerande med katolicism, idrott, teater, politik och annan modern Mamonkult.

Är inte denna statsunderstödda "materia", spridd bland unga människor i hem, skola och på arbetsplatser av grundlurade pingstungdomar, anledning till indignation och beklagande? Hindrar eller främjar den egen och andras frälsning? Dokumenterar inte den en epok med fortgående och djupt avfall från ursprunget? Var det obskyr och imbecill agitation väckelsens veteraner bedrev då de analyserade och definierade liknande processer och fenomen som avskyvärt skökoväsen?

Vi spekulerar inte i effekter, utan överlämnar domen med frimodighet och fullt förtroende till Uppdragsgivaren, som dömer rättvist, utan anseende till person.

Människa, är du fart- och hemmablind?

Maranatahälsningar

/A.I.

Oförvanskad väckelsesång!

Nyutgåvan av Särlaregn tror jag fyller ett stort behov även bland väckelsekristna utanför Maranatas led. I nya Segertoner, liksom i andra samfunds sångböcker, har många av de gamla väckelsesångerna raderats ut. De sånger som är kvar är oftast så bearbetade att de blivit uddlösa, så utslätade och avslipade att de skall passa världsandan och namnkristendomen — Kunskapen om att väckelsesångerna finns tillgängliga i oförvanskad form, måste nå ut!

*Med brodershälsningar
Ingemar Blomberg, Uppsala*

SÄRLAREGN!!!

684 ANDLIGA SÅNGER

OMTYCKT OCH OMTRYCKT!

NU ÄR DEN HÄR!

Under flera år har det faktiskt inte varit möjligt få tag på sångboken Särlaregn. Den har tyvärr varit helt slut. Nu äntligen finns denna eftertraktade sångbok i nytryck.

Särlaregn innehåller genuina sånger, födda i andliga väckelser i vårt land och andra länder, i modern och äldre tid. Därför präglas denna rika sångskatt i all sin enkelhet av glädjebudskapet om frälsning, andeuppfyllelse, efterföljelse, helbrägdagörelse och Jesu snara tillkommelse.

Det är en mycket stor glädje för oss att vi åter kan sprida dessa andliga visor och psalmer till det sångälskande folket i vårt land.

Särlaregn finns inbunden i oxblodsfärgat klotband med text i silversnitt för 110 kr/st. Häftad kostar den 75 kr. Upp till tre ex, är portot 30 kr.

Orderadress: BMC-förlag, Box 201 34, 161 02 Bromma, Tel. 08-98 56 83 för kvantitetsrabatter!

Ett folk i väntan

De som försummar profetiorna har enbart ett halvt evangelium. Ty evangeliet handlar inte bara om Kristi lidanden, utan också om den härlighet, som följer därefter, inte allenast om Kristus på korset, utan också om Kristus på sin härlighets tron; inte allenast smärtornas man, utan också om Kristus som konungarnas Konung och herrarnas Herre, inte enbart om hans första, utan också om hans andra ankomst.

D.L. Moody

Herrens tillkommelse är den fullständiga lösningen och den enda lösningen av de politiska, sociala och ekonomiska problem, som nu plågar oss.

R.A. Torrey

Jag hoppas ivrigt, att Jesus måtte påskynda sin tillkommelse till vår stridande och sönder-splittrade värld.

M. Luther

Vi måste hungra efter den stora dags gryning, då vår Herre i härlighet skall upprätta sitt rike.

Johan Calvin

O, min Frälsare hasta, påskynda din tillkommelse! Din väntande brud säger: Kom! Hela skapelsen ropar: Kom! Kom, herre Jesus!

Rickard Baxter

De kristna hade sett en syn av sitt verkliga hemland, som förvandlat dem till pilgrimer. De kunde inte acceptera världen, de älskade den inte, de var på vandring, medan hedningarna till varje pris ville stanna.

Robert Fur

Tänk hur litet Herren efter allt syns bry sig om vare sig fri- eller statskyrka. Varhelst han finner mottaglighet för sin Ande, där utgjuter han den till frälsning, helgelse eller helbräddagörelse och till att vänta Herrens tillkommelse.

Fredrik Franson

Den kristnes hopp är vår Frälsares personliga återkomst, vår Herre Jesu ankomst och vårt församlande till honom. - Det är honom själv vi väntar på. Det är hans röst, vi längtar efter att höra. Det är hans ansikte vi ivrigt åstundar att skåda. Ty vi vet, att när han uppenbaras, skall vi bli honom lika, och detta är den fulländning, efter vilken hans folk längtar.

H.A. Ironside

- Kommer Jesus, då dröjer det många år än. Det kan dröja hundra och tusen, säger världskära namnkristna. Men härpå svarar de heliga väntarna: - Vi bryr oss inte om edra femtio, hundra eller tusen år. Vi vet, att Jesus kommer *snart*!

Marán athá - Herren kommer!

Amen! Kom, Herre Jesus!

Ebbe Bolin

Ur "Vad lider natten" av Ebbe Bolin

Vi är ett folk, ett frigjort folk

W.S. - DANIEL HALLBERG

WERNER SKIBSTEDT

1. Vi är ett folk, ett fri - gjort folk, Som hö - rer Her - ren
2. Vi är en här, en väl - dig här, Som sving - ar An - dens
3. Vi är en makt - med Gud en makt - Fast själ - va ing - en -
4. Vi har ett land, ett fos - ter - land, Där rätt och san - ning

till _____. I brand för Gud, hans san - ningstolk, Vi gör vad Her - ren
svärd _____. I Je - su namn till strids det bär Mot o - tro, synd och
ting _____. Vi li - tar på vad han har sagt Och läg - rar oss om -
bor _____. Snart står vi på dess skö - na strand, En ska - ra tal - löst

vill. Hans sak är vår, Och fram det går Ge - nom fres - tel - ser, be -
värld. Han för oss an, Vår Fräl - ser - man, Blir än kam - pen - stundom
kring Den käl - lan klar Och un - der - bar, Som går ut från Je - su
stor. Där rå - der frid Till e - vig tid, Säll - het som ej finns på

svär. Och allt vad här vi mö - ta får Till nyt - ta för oss är.
svär, Stäm upp hans lov! Stå fast var man! Hans sak till se - ger går.
sår, Där liv och kraft vi druc - kit har Och alltför dric - ka får.
jord. Dess här - lig - het be - står all - tid Och tol - kas ej med ord.

Werner Skibstedt

textförfattare och
kompositör,
föddes 1894 i
Tistedal, Norge.
Föräldrarna var
av svensk
härkomst.

Han blev frälst i
baptistkapellet
Tabernaklet i
Fredrikshald
1911, men anslöt
sig ett par år
senare till
pingstvännerna.
Var drygt åtta år
pastor i Halden
och sedan
kringresande.
Mycket omtyckt
förkunnare.

*

Skibstedt har
skrivit över 200
andliga sånger,
många gånger
med egen
komponerad
melodi. I
allmänhet fick han
först melodin,
"varefter tonerna
liksom skänker
honon texten".

Werner Skibstedt
dog pingstafton
1974 efter en
nära 60-årig,
framgångsrik
förkunnargärning.

*

**Vi är ett folk, ett
frigjort folk.** Vi er
et folk - ett frigjort
folk. Ett Herrens
folk. Övers. av D.
Hallberg för
Segertoner 1960.
Melodi av
författaren.